

บทนำของพระนาง ที่สมควรสลับแคร์กเตอร์กัน

‘หยกมณี’ ถูกลักพาตัว...

ขณะที่กำลังเดินเตร่อยู่ข้างถนนพร้อมไอศกรีมโคนในมือขวา หญิงสาวก็ถูกจุดขึ้นรถตู้สีดำพร้อมโดนโปะยาสลบอย่างรวดเร็ว รู้สึกตัวอีกทีก็มานอนอยู่บนเตียงนอนสีเข้มขนาดคิงไซส์ในห้องที่ตกแต่งสไตล์โมเดิร์นเสียแล้ว หน้าต่างสูงตั้งแต่พื้นจรดเพดานที่ไม่ได้รู้ดม่านปิดไว้ เผยให้เห็นทิวทัศน์ของท้องฟ้าและยอดตึก บ่งบอกว่าเธอคงอยู่บนคอนโดฯ ที่สูงชันเอาเรื่อง

หยกมณีก้มลงสำรวจตนเองเป็นอย่างแรก เลือดผ่ายยังอยู่ดี ร่างกายไม่มีรอยฟกช้ำ ไม่มีแผลถูกกรีดเอาตับไตไปขายอย่างที่เรื่องเล่าในอินเทอร์เน็ตเคยว่าไว้ เรียกได้ว่าสภาพเธอยังเหมือนเดิมเกือบทุกอย่าง ยกเว้นก็แต่โซ่เส้นยาวที่ข้อเท้าซึ่งล่ามเธอไว้กับขาเตียง

“โห... วิญญาณใช้ได้เลยแฮะ”

หยกมณีเปรยอย่างไม่ทุกซึ้งร้อน แม้ว่าสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่จะพลิกพิลันขนาดไหนก็ตาม มือบางตบไปตามกระเป๋ากางเกงยีนส์สีดำที่ขาดเป็นริ้วๆ ก่อนจะพบว่าทุกช่องว่างเปล่า คนที่จับตัวเธอมาคงรีบทิ้ง

มือถือและกระเป๋าสเงินไปแน่ๆ ตีนะที่วันนี้เธอพกเงินมาน้อย ไม่งั้นพรีแลนซ์ผู้กำลังกินเกลบอย่างเธอคงต้องหลังน้ำตาเป็นสายเลือดด้วยความเสียใจแน่ๆ ที่เงินซึ่งหามาด้วยความยากลำบากมาถูกฉกไปแบบนี้

หญิงสาวดึงก๊ีบติดผมออกมาจากคิระชะ ผมสีดำล้นที่มัดไว้เป็นมวย ร่วงลงมาปอยหนึ่งซึ่งเธอเพียงหัดมันเข้ากับไบหูอย่างลวกๆ แล้วตั้งหน้าตั้งตาดัดก๊ีบให้เป็นรูปร่างเพื่อไขล็อกโซ่ที่ข้อเท้า

แกร๊ก!...

เสียงปลดล็อกที่ดังขึ้นไม่ได้มาจากโซ่ที่ล่ามเธอไว้หากแต่มาจากบานประตูไม้สีเข้ม หญิงสาวซ่อนกุญแจดัดแปลงไว้บนมวดยผมเหมือนเดิมก่อนจะทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เมื่อประตูห้องถูกเปิดโดยใครบางคน...

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามาในห้องคุมขังก่อนจะจับประตูปิดไว้ตามเดิม เขาเดินมานั่งยังเก้าอี้หวมซึ่งหันหน้ามาทางเตียง ดวงตาสีน้ำตาลคมกริบที่มีคิ้วคดหนาพาดเฉียงอยู่จ้องเขม็งจนน่าอึดอัด ผมของเขาเป็นสีน้ำตาลซึ่งถูกเซตเป็นทรงตามสมัยนิยม ผิวสีออกแทนแต่ดูสะอาดสะอ้าน รวมถึงรูปร่างที่คมคายน่าจะทำให้ชายหนุ่มเป็นดาราได้อย่างสบายๆ ถ้าไม่ใช่เพราะสีหน้าบูดบึ้งเหมือนโกรธใครมาลัทธิลึบชาติเช่นนี้ แต่ดูๆ ไปเขาก็คู้ๆ ตาหยกมณีอยู่เหมือนกัน

หญิงสาวเดาว่าเขาน่าจะอายุพอๆ กับเธอ ไม่ก็มากกว่านิดหน่อย แม้รูปร่างของเขาค่อนข้างผอมก็จริง แต่หญิงสาวบอกได้เลยว่าได้เสียยึดคอวีและกางเกงยีนแบนรด์ดั่งที่เขาสวมใส่อยู่ซ่อนกลิ่นหอมเยื่อสวยชวนมองไว้แน่ๆ ยิ่งถ้าเจอกันในสถานการณ์อื่นหยกมณีคงไม่รอช้า รีบจูดลากอีกฝ่ายมาเป็นนายแบบให้งานสเกตซ์ภาพของเธอแล้วแน่ๆ

แต่จากสถานการณ์นี้ ดูเหมือนเขาจะลักพาตัวเธอมา...

“รู้รีเปล่าว่าฉันเป็นใคร”

ชายหนุ่มถาม หญิงสาวส่ายหน้า คิ้วเข้มจึงขมวดเข้าหากันด้วยความไม่พอใจยิ่งกว่าเก่า หยกมณีเห็นแนวกรามของเขาขบแน่นราวกับกำลัง

ข่มกลืนอารมณ์ หลังผ่านไปหลายวินาทีเสียงหัวเราะก็เปล่งออกมาอีกคำถาม
 “รู้จักคนชื่อ ‘รวิภาร์’ ไหม”

หยกมณีนั่งคิดอย่างหนักหน่วง พยายามเขียนตารางสินค้าลตราค่ากับงานออกแบบที่ค้างอยู่ให้ออกไปจากสมองเพื่อเพิ่มพื้นที่ในการพิจารณาให้มากขึ้น ก่อนจะนึกขึ้นมาได้ว่า

“ชื่อเหมือนแฟนใหม่พี่เพชรเลย”

‘เพชรน้ำหนึ่ง’ คือชื่อของลูกค้าพี่ลูกน้องของหยกมณี เพราะถูกเลี้ยงดูด้วยกันมาตั้งแต่ยังเล็ก ทั้งคู่จึงรักใคร่และสนิทสนมกันยิ่ง จนแทบจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพี่น้องกันบ่อยครั้ง พอถูกย้านานวันเข้า เพชรน้ำหนึ่งก็เริ่มทำตัวในแบบที่เจ้าตัวเรียกว่า ‘พี่ชายผู้แสนดี’ ไปแล้วจริงๆ ทั้งรักทั้งห่วงและห่วงน้องสาวอย่างเธอจนโอเวอร์และออกนอกหน้า

และในขณะที่สแตตัสความเป็นพี่จำพุงปรี๊ดจนทะเลมิเตอร์ไปได้ถึงดาวอังคาร ความเป็นสุภาพบุรุษรักจริงหวังแต่งงานกลับต่ำเตี้ยเรี่ยดินจนแม่แต่ใส่เดือนที่พยายามชูคอขึ้นจากพื้นยังจะสูงเสียวกว่า

พี่เพชรเป็นเพลย์บอยตัวพ่อที่ดวงสาวๆ แบบคบแล้วทิ้ง ฟันแล้วเลิก เป็นว่าเล่น จนถึงกับต้องจ้างเลขาฯ คนที่สองมาช่วยลับรางและจัดการกับสาวๆ ในสต็อกโดยเฉพาะ ซึ่งนานๆ ทีถึงจะเจอคนที่ถูกใจมากพอจะพามาแนะนำให้หยกมณีได้รู้จัก...แต่ก็อีกนั่นแหละ คำว่า ‘ถูกใจ’ ของพี่เพชรมีเครื่องหมายวงเล็บตามหลัง มันแปลว่า สาวน้อยคนนั้นเล่นตัว...และพี่เพชรต้องการตัวช่วย

การพาแฟนมาแนะนำตัวให้น้องสาวสุดที่รักได้รู้จักคือหนึ่งในกลยุทธ์ชั้นเลิศของพี่ชายเธอ เพราะในขณะที่สาวๆ ตีความไปว่าฝ่ายชายจริงจังถึงได้พามาทำความรู้จักกับครอบครัว พี่เพชรก็เตรียมโมโห. ลังเลขาฯ ให้จองห้องในโรงแรมและซื้อถุงยางไว้ได้เลย

และถ้าจำไม่ผิด ดูเหมือนว่า ‘เป้าหมาย’ คนล่าสุดของเพชรน้ำหนึ่ง จะชื่อเดียวกับคนที่ลักพาตัวเธอพูดมา

รวีภรณ์...นักศึกษาสาวสวยผู้มาฝึกงานกับบริษัทอัครจินดาซึ่งพี่เพชร
ดำรงตำแหน่งรองประธานอยู่ในขณะนั้นนั่นเอง

อ้อ...นี่ก็ออกแล้วว่าทำไมผู้ชายคนนี้หน้าคุ้นๆ

“นายเป็นญาติน้องภรณ์หรือ” หยกมณีเอียงคอถาม พอคิดได้แล้ว
อีกฝ่ายหน้าเหมือนจริงๆ ด้วย

“ฉันเป็นพี่ชายของภรณ์ ชื่อรวีพล”

“อ้อ อ้อ...” หยกมณีส่งเสียงรับรู้ในลำคอ

หญิงสาวพอจะเดาได้จริงๆแล้วว่าเธอมาที่นี่ทำไม แต่เพื่อความมั่นใจ
และไม่ตีตนไปก่อนไข้ เธอจึงตัดสินใจเอ่ยถามไปตามตรง “แล้ว...ฉันมาทำ
อะไรที่นี่อะ”

“เธอมาในฐานะเครื่องมือนักแค้มป์ของฉัน”

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มหน้าขลุ่ย ก่อนจะเดินตรงเข้ามาหาเธอด้วยท่าที่
คุกคาม เขาวางมือลงบนเตียง ครอบมัตถ์กว้างลึกบางของหยกมณีซึ่งนั่ง
ขัดสมาธิอยู่ไว้ ใบหน้าคมคายโน้มลงมาบอกเล่าความคับแค้นที่สูมอยู่ในอก
ให้หญิงสาวได้รับฟัง

“พี่ชายเธอข่มขืนน้องสาวฉัน ภรณ์ไม่ยอมกินไม่ยอมนอน เธอแต่
ร้องไห้เสียใจแล้วก็พยายามจะฆ่าตัวตายถึงสองครั้ง ฉันแฉ่งตำราวจ
หวังลากคอมันมาชดใช้ให้ได้ แต่มันอ้างว่าภรณ์สมยอมเองแล้วก็ยึดเงิน
กับเล่นเส้นจนสุดท้ายก็หลุดคดี”

...โอ้โฮ เลวบัดซบสมกับเป็นพี่ชายที่เธอรู้จักจริงๆ...

หยกมณีครางงืมงำในห้วงความคิดพร้อมกันด่าพี่เพชรไปด้วย แม้
ใจจริงจะรู้สึกทะเลาะแค้นๆ กับข้อกล่าวหาที่รวีพลยึดเยียดมาให้พี่ชายของเธอ
ก็ตามที เพราะต่อให้เจ้าชู้แคซาโนวาเรียกท่านอาจารย์ขนาดไหน แต่พี่เพชร
ก็มีศักดิ์ศรีในฐานะเพลย์บอยมากพอที่จะไม่ทำตัวต่ำทรามอย่างการข่มขืน
ผู้หญิงเด็ดขาด

หยกมณีแน่ใจว่าความจริงแล้ว คงเป็นรวีภรณ์ถูกพี่เพชรพันแล้วทั้ง

เหมือนผู้หญิงรายอื่นๆ นั่นแหละ แต่แทนที่จะมาร้องให้คร่ำครวญหรือตำราดใส่พี่ชายเธอที่บริษัทเพื่อระบายความแค้นเช่นที่คนอื่นเขาทำกัน ริวาร์กลับมีพี่ชายผู้เต็มใจจะแก้แค้นแทนให้ด้วยการ...

“เพราะฉะนั้น... ตาต่อตา ฟันต่อฟัน... หยกมณี”

มือแกร่งยกขึ้นมาเชยคางหญิงสาวแล้วออกแรงบีบอย่างไม่ปราณี ดวงตาสีน้ำตาลวาวโรจน์ราวกับมีเพลิงแค้นลุกไหม้อยู่ในนั้น

“ฉันจะย้ายเธอบ้าง ไอ้เวลานั้นจะรู้ว่าฉันรู้สึกละยังไง”

ริวพลหัวเราะในลำคอ ดวงตากวาดมองร่างกายของหญิงสาวอย่างจบบ้างและโลมเลียม ก่อนจะพบว่า...

“เฮ้ยเดี๋ยว! นี่เธอถอดเสื้อทำไม”

มือเล็กบางกำลังแกะกระดุมเสื้อเชิ้ตของตนเองอยู่ ซึ่งปลดไปถึงเม็ดที่สามแล้วด้วย เนินอกขาวๆ และขอบบราลายลูกไม้จึงโผล่ขึ้นมาให้เห็น คนตัวสูงเป็นฝ่ายหน้าแดงแปร๊ดเสียเองแล้วผละถอย ขณะที่หญิงสาวถามกลับหน้าตาเฉย

“อ้าว? ก็เราจะมีเซ็กซ์กันไม่ใช่เหรอ”

“หา!” ชายหนุ่มอุทานอย่างคนตั้งตัวไม่ทันเมื่อเกมพลิกลือกกะทันหัน

“จะมีอะไรกันก็ต้องถอดเสื้อผ้าก่อนสิ หรือนายอยากจะเป็นคนถอดให้ฉันเอง”

“ไม่ใช่โว้ย!”

ริวพลตะโกนลั่น มาดเคร่งขรึมที่เก๊กมาตั้งแต่แรกหายไปสิ้น หน้าแดงกำไปถึงใบหูและลำคอจนแทบจะเหมือนถูกสาตตีเข้าใส่ “ฉันจะข่มขืนเธอนะยายบ้า! ฉันจะแก้แค้นที่พี่ชายเธอทำกับน้องฉัน ตอนนี่เธอควรตองนอนร้องไห้กระซิกๆ แล้วพูดว่า ‘อย่าทำฉัน... ได้โปรด’ ไม่ก็ ‘คนसारเลวคนใจร้าย’ แล้วไม่ใช่เหรอ!”

หยกมณีมองดูอีกฝ่ายที่ดัดเสียง และทำท่าทางให้ดูเหมือนนางเอกสาวผู้น่าสงสารที่ถูกกระทำร้ายจากพระเอกในละครหลังข่าว เธอเกาะก้มตนเอง

พลางส่องไปทางอื่นอย่างครุ่นคิดก่อนจะสรุปกับตนเองใหม่ว่า...

“อ้อ นายอยากเล่นแบบบทบาทสมมุติสินะ จำพวกนางพยาบาล หรือเลขาฯ อะไรเทือกนี้”

หญิงสาวติดกระดุมเลื่อนคืบตามเดิมเพื่อความสมจริงสมจัง ที่จริงแล้วเธอค่อนข้างชอบแบบธรรมดาๆ มากกว่า แต่นานๆ ทีลองเปลี่ยนแนวดูบ้างก็น่าสนุกดีเหมือนกัน “นายจะกระซากลือฉันทันแบบละครเรื่อง *ทาสรักคนเถื่อน* ก็ได้นะ แต่ต้องซื้อใช้คืนทีหลังด้วย”

“ฉันจะข่มขืนเธอนะเว้ย”

ชายหนุ่มขู่ฟ่อ แต่ด้วยใบหน้าแดงเถือกและท่าทางลนลาน ความน่ากลัวจึงแทบจะติดลบ

“ไม่เป็นไร ฉันสมยอม”

หยกมณีเอ่ยตรงไปตรงมาด้วยใบหน้าไม่เปลี่ยนสี ทำเอาคนตัวสูงถึงกับสะอึกและหน้าแดงขึ้นเรื่อยๆ ตามความยาวของประโยคที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากสีสดเสียวเอง

“โตะๆ กันแล้ว มีอะไรก็พูดมาตรงๆ ดีกว่า ฉันว่านายก็หล่อดีนะ ถึงจะไม่ใช้สเปกฉันเท่าไร แต่ก็พอแก้ขัดไปได้ แบบวันไนต์สแตนดี้ไง ฉันอนุญาตให้นายเอาไปเยาะเย้ยพี่เพชรได้ว่าเคยได้ฉันแล้ว แค่นั้นพี่เพชรก็คงไถ่แลกแตกตายเป็นแล้วแหละ แต่อย่าพูดว่าฟินแล้วทิ้งนะ เพราะเราต่างคนต่างแยกย้ายกันต่างหาก ทีนี้นายก็ได้แก้แค้น ส่วนฉันได้มีเซ็กซ์กับหนุ่มหล่อ วิน-วินกันทั้งคู่ โอเคไหม”

มือเล็กบางยื่นมาข้างหน้าพร้อมรอยยิ้มสว่างไสว คาดหวังให้เขายื่นมือมาเช่นกันเพื่อปิดดีล

แต่ว่า...

“มันไม่โอ้วเว้ย!”

กัณฑ์ที่ ๑

ข้อตกลงระหว่างคนที่อยากแก้แค้น กับคนที่อยากดัดนิสัยพี่ชาย

รวีพลตื่นขึ้นมาพร้อมความรู้สึกขุ่นมัว

ใต้ตาคำกล่าวมากเสียจนทำให้เขาดูคล้ายตัวแรกคุณมากกว่าจะเป็น
นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงมาดขริ่มอย่างที่คอลัมน์ซุบซิบเคยว่าไว้ ชายหนุ่มมิด
ซีก็เลยไปมาบนโศฬาสีกรมท่าที่ถูกใช้เป็นที่หลับนอนเมื่อคืนเนื่องจากจำใจ
ต้องสละห้องนอนให้เป็นที่คุมขังหยกมณี

คอนโดฯ ของรวีพลตกแต่งในสไตล์โมเดิร์นโดยเน้นความเรียบหรู
และโล่งโปร่ง ทำให้เขาค่อนข้างพอใจกับที่นี่มาก แม้ว่าความจริงแล้วเขา
มีเงินมากพอที่จะซื้อห้องขนาดใหญ่กว่านี้สักสิบเท่าได้ก็ตามที

ทันทีที่เปิดประตูเข้ามาก็เจอเข้ากับห้องนั่งเล่นและห้องครัวที่เชื่อมติด
กัน โดยมีโต๊ะอาหารขนาดสี่ที่นั่งทำหน้าที่แบ่งโซนให้ อีกหนึ่งห้องเป็นห้อง
ทำงานของเขา และห้องที่เหลือคือห้องนอนที่มีห้องน้ำในตัวซึ่งตอนนี้
ใช้เป็นที่ขังนักโทษกิตติมศักดิ์อยู่

แถมยังเป็นนักโทษที่ไม่เกรงกลัวผู้คุมแม้แต่น้อย

รวีพลอยากจะตบหน้าตัวเองแรงๆ ลักที เพื่อว่านี่อาจจะเป็นความฝัน

แผนการแก้แค้นของเขาล้มครืนไม่เป็นท่า ถึงแม้ความจริงเขาไม่ได้คิดจะข่มขืนหยกมณีเลยก็ตาม เพราะหากทำแบบนั้น สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ต่างจากเจ้าสารเลวที่ย่ำยีจิตใจและร่างกายของรวริภาร์เลยสักนิด

ชายหนุ่มแค่อายากจะทำให้หยกมณีกลัวเพื่อเป็นการแก้แค้นเพชรน้ำหนึ่งเท่านั้น มันจะได้รู้บ้างว่าเขารู้สึกยังไงที่น้องสาวผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจถูกผู้ชายใจโหดที่ไหนไม่รู้มาทำร้าย

แต่กลายเป็นว่านอกจากจะไม่กลัวเขาแล้ว เขายังเป็นฝ่ายต้องกลัวเธอแทนอีกต่างหาก

ฟัง! ฟัง! ฟัง! ทุกอย่างฟังและไม่เป็นท่า แผนที่วางมาป็นี่ไม่มีเหลือแม่เจ้าประคุณรูนช่องช่างเป็นผู้หญิงสมัยใหม่มากเสียจนคนที่โตมาจากเมืองนอกเมืองนาอย่างเขายังนึกอายแทน มีอย่างที่ไหน...เสนอตัวให้ผู้ชายแปลกหน้าเสียเอง แถมยังบอกว่าเป็นวันไนต์สแตนด่แบบวิน-วินกันทั้งคู่อีก

มือใหญ่ลูบใบหน้าอย่างเหนียวล้าขณะในหัวเอาแต่ครุ่นคิดว่าจะเอายังไงกับร่างบางที่ถูกขังอยู่ภายในนั้นต่อไปดี จนกระทั่งกลิ่นหอมๆ ของเนยและเบคอนเริ่มโชยมาเตะจมูก แปลกแฮะ...นี่มันวันอาทิตย์ไม่ใช่เหรอ ปกติป้ามะลิจะแวะมาทำอาหารให้เขากินวันเสาร์นี่นา

รววิพลหันมองไปยังห้องครัวก่อนจะได้พบกับอีกหนึ่งความพังพินาศของแผนการแก้แค้น

“อรุณสวัสดิ์!”

หยกมณีผู้ยังอยู่ในชุดเดิมชุดเดียวกับเมื่อวานแต่เพิ่มเติมมาด้วยผ้ากันเปื้อนสีหวานหันมายิ้มให้อย่างสดใสพร้อมตะทิวในมือขวา

“หวังว่านายจะชอบแพนเค้กนะ เพราะว่าในตู้เย็นนายมีของสดอยู่แต่ไม่กี่อย่าง ฉันทนเลยทำได้แค่นี้”

“เฮ้ย!”

รววิพลอุทานลั่น ตะกายลุกจากโซฟาโดยสะดุดไปถึงสองรอบกว่าจะพาตัวเองมาเกาะขอบเคาน์เตอร์กลางที่ใช้เตรียมอาหารได้ แล้วชี้หน้าถาม

หญิงสาวที่ยืนอยู่อีกฝั่ง “เธอมาทำบ้าอะไรตรงนี้!”

“ทำอาหารเช้าไง”

หยกมณีตอบง่ายๆ แล้วหันกลับไปพลิกเบ่งในกระทะต่อ บนโต๊ะกลางมีเบคอนที่ทอดจนเกรียมนิดๆ อย่างน่ากินและไข่ดาวสองจาน นี่ถ้ามีน้ำส้มไม่ก็กาแฟด้วยมันจะเป็นอเมริกันแบรกฟาสต์ที่เข้ากันได้ดีกับยามสายวันอาทิตย์เป็นอย่างยิ่ง

แต่ว่านั่น...มันเป็นการหลงประเด็นแล้วหรือเปล่านะ

“ไม่ใช่! ฉันถามว่าเธอมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงต่างหาก แล้วโซ่ล่ะ เธอหลุดจากโซ่มาได้ไง”

ร่างสูงเอี้ยวตัวมองก่อนจะพบความโล่งว่างรอบข้อเท้าบาง รวิพลหันกลับมามองตามองหยกมณีต่อ เป็นจังหวะเดียวกับที่มีมือบางวางจานแพนเค้กที่กองสูงเกือบลิ้นลงบนโต๊ะ

“ใช้ก๊ีบติดผมไปออกมา”

“นี่เรากำลังพูดถึงลูกคุณหนูแห่งอัครจินดา หรือว่านางโจรย่องเบามา กันแน่วะ”

รวิพลนวดคลึงสันจมูกอย่างอ่อนใจ ก่อนจะนึกขึ้นมาได้ว่าตุ๋นเอ็นของเขามีแค่เบคอน ผักเหี่ยวๆ ไม่ก็อย่าง และนมเกลลอนหนึ่งเท่านั้นที่หัวถ้างั้นแล้ว...

“เธอไปเอาไข่ไก่มาจากไหน”

“ไปขอพี่ชายช่วยมา”

พอเห็นเขาทำหน้าง หยกมณีก็พูดต่อ

“พี่ยามที่เฝ้าหน้าคอนโดฯ นายโง่ ทีแรกฉันจะไปตลาดสดสักหน่อยเลยเดินเข้าไปถามทาง แต่ดันคุยกันถูกคอซะงั้น พี่เขาเลยให้ไข่ไก่มาสองสามฟอง เพราะว่าตลาดมันอยู่ไกลเกินไป เขากลับฉันจะเป็นโรคกระเพาะไปก่อน พี่เขาน่ารักดีนะ ถ้ายังไงนายอย่าลืมหื้อไข่ไก่ไปคืนด้วยล่ะ”

รวิพลไม่แน่ใจว่าจะอ้าปากค้างหรือจะขมวดคิ้วให้การกระทำที่ได้ยินนี้

เพราะอีกฝ่ายเล่นทำตามตามสบายประหนึ่งอยู่บ้านจนเขารับมือไม่ถูก ไม่ลิ... ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วด้วยซ้ำที่เขาไม่สามารถรับมือหยาบคายได้เลย แต่ตอนนี้เขาจะไม่ยอมให้เข็มนั้นอีกแล้ว

“มันจะมากไปแล้ว!”

ชายหนุ่มบีบโตะจนจนแทบจะกระดอนขึ้นมา แล้วเร่งเสียงให้ทั้งดั่งและนำกลัวขึ้นเพื่อเป็นการข่มขู่

“เป็นนักโทษก็ให้ต้อยอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวซะบ้าง! มัวแต่ระริก-ระริ้เดินไปเดินมาแบบนี้ คิดว่านี่เป็นสนามเด็กเล่นรึไงกัน ที่นี่เป็นคุก! เป็นที่ที่ฉันจะทำให้เธอชดใช้ความผิดที่ที่เธอทำกับน้องสาวฉัน!”

‘มันต้องพูดประมาณนี้...รีเปล่าวะ’

รวีพลกำลังพยายามคิดถึงละครทั้งหลายที่เขาและป้ามะลิเคยดูด้วยกันบ่อยๆ เพื่อใช้ฝึกภาษา เพราะชายหนุ่มไปอาศัยอยู่ที่อเมริกาตั้งแต่สี่ขวบ การปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมทำให้เขาพูดได้ทั้งภาษาอังกฤษและสเปน ในขณะที่ภาษาไทยกลับไม่กระดิกแม้แต่หน่อย แต่ก็แน่นละ...ในเมื่อพอยุ่งกับงานเกินกว่าจะมาสนใจใยดีเขา ส่วนแม่ก็เอาแต่่วนวายอยู่กับการจับบ้านเล็กของพ่อ ใครล่ะจะมาแค้นว่าเขาพูดภาษาบ้านเกิดได้หรือไม่

จนกระทั่งเมื่อรวีมารเกิดมา แม่ก็ตัดสินใจจ้างป้ามะลิมาเป็นพี่เลี้ยง รวีพลจำได้ดีว่าป้ามะลิตูมทำที่ตกอกตกใจมากที่เขาพูดไทยไม่ได้สักคำ เพราะฉะนั้นนอกเหนือไปจากงานประจำซึ่งก็คือการเลี้ยงรวีมารแล้ว ป้ามะลิจึงทั้งอาสาและเต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะสอนภาษาให้เขาเพิ่มเติมอีกด้วย

‘จะให้ซีตๆ เหยินๆ เฉยๆ ก็ออกจะน่าเบื่อไปสักหน่อย ป้าว่าเรามาใช้วิธีที่สนุกกว่านั้นกันดีกว่า’

ป้ามะลิชอบดูละครมาก แม้จะต้องย้ายตามสามีมาอาศัยอยู่ที่อเมริกา แต่ป้าแกก็ยังหาทางให้เพื่อนอวดวิดีโอและส่งมาให้ดูจนได้ รวีพลจึงได้เรียนภาษามาจากบทละครเหล่านั้น ทั้งการฟัง จำ หัดพูด หัดเขียน คำไหนที่ไม่ดีหรือไม่ควรป้ามะลิก็จะรีบสั่งสอนทันทีว่ามันไม่ถูกต้องเพื่อไม่ให้ชายหนุ่ม

นำเอาไปใช้แบบผิดๆ

แต่ดูเหมือนป้ามะลิจะลืมนอกสิ่งที่สำคัญที่สุดแก่รวีพลไป...

นั่นก็คือ...อะไรก็ตามที่ละครไทยเป็น ไม่ใช่สิ่งที่คนไทยเขาทำกัน

“และอย่าหวังร้องขอความเมตตาซะให้ยาก เพราะฉันไม่มีหัวใจอ่อนกับเธอแน่ๆ!”

ที่ว่าดูเหมือนจะไม่ใช่แค่รวีพลคนเดียวที่ทำตัวแปลกประหลาดในสถานการณ์เช่นนี้ เพราะนอกจากจะไม่ตกอกตกใจกับการถูกลักพาตัวและการถูกข่มขู่แล้ว หยกมณีนี่ยังตั้งหน้าตั้งตาปาดเนยลงไปกองบนยอดแพนเค้กก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาถาม

“นายไม่มีน้ำผึ้งเหรอ กินกับเนยอย่างเดียวมันไม่อร่อยเท่ากินกับน้ำผึ้งหรอกนะ”

“ช่วยฟังที่คนอื่นเขาพูดบ้างสิว๊วย!” รวีพลตะคอก ซึ่งหยกมณีนี๊เพียงเบ้หน้ากับเสียงอันดังเกินควรเท่านั้น

“ก็ฟังอยู่...”

ปากว่าอย่างนั้นแต่การกระทำคือการหันไปรื้อๆ ชั้นวางเครื่องปรุงที่อยู่ใกล้ๆ กัน ก่อนจะได้แยมผลไม้ติดมือกลับมาหนึ่งกระปุก รวีพลแหบควันออกหูที่ถูกนักโทษกิตติมศักดิ์เมินเฉย ชายหนุ่มตะปบขวดแยมมาถือไว้เอง หวังดึงความสนใจของหญิงสาวกลับมา

“อยากลองดีกับฉันหรือไงถึงยั่วโมโหกันแบบนี้!”

หยกมณีนี๊ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายที่มีมือเข้าถูกขัดจั่งหะ ดวงตากลมโตซอมนมองคนตัวสูงกว่าแล้วกล่าวเสียงเรียบนิ่งไร้ความรำเรียดั่งเช่นที่ผ่านมา

“นายรู้อีปเล่า คดีลักพาตัวกับกักขังหน่วงเหนี่ยวนะ มันต้องโทษก็ปี”

ไม่รอให้ชายหนุ่มได้เอ่ยคำใดหยกมณีนี๊ก็ว่าต่อไปทันที

“หน้าตานายก็ออกจะดูฉลาดแท้ๆ แล้วโง่ถึงได้ทำเรื่องซู่ๆ อย่างการลักพาตัวฉันมาไว้ที่บ้าน แล้วยังยอมให้ฉันเห็นหน้านายอีกละเนี่ย”

หญิงสาวคว้าขวดแยมคืนมาจากคนที่กำลังยืนอึ้ง ก่อนจะจัดการใช้มีดตักมาป้ายลงบนแพนเค้ก

“ฉันเองก็ไม่ได้รู้เรื่องกฎหมายดีนักหรอกนะ แต่หลักฐานคาหนังคาเขาชะขนาดนี้ ฉันว่านายห็นี่ ‘คุกของจริง’ ไปไม่พ้นหรอก”

หยกมณีแน่นย้ำคำอย่างลือเลือน ก่อนจะส่งชิ้นแพนเค้กสีน้ำตาลทองหอมกรุ่นเข้าปากไปด้วย

รวีพลถึงกับเถียงไม่ออก เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายว่ามานั้นถูกต้องเป็นออย่างยิ่ง และเขาก็ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมรับผลที่ตามมาแม้แต่น้อย ทุกอย่างมันเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ เป็นแผนการที่หึงหยาบโจนและขาดเหตุผลจนน่าหัวร่อ เพราะหลังจากตำรวจไม่รับทำคดีต่อ รวีพลก็จ้างให้คนคอยจับตาดูเพชรน้ำหนึ่งทุกฝีก้าวเพื่อรอจังหวะล้างแค้น

เขาค้นพบว่าผู้ชายसारเลวคนนั้นเองก็มีน้องสาวเช่นกัน แถมยังอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับรวีภาร์อีกต่างหาก แม้จะเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้อง แต่มันก็เห็นได้ชัดว่าเพชรน้ำหนึ่งทั้งรักและเอ็นดูหยกมณีมากขนาดไหน พอได้เห็นเพชรน้ำหนึ่งพาน้องสาวไปเที่ยวเล่นอย่างสบายใจเฉิบ ในขณะที่น้องสาวเขาต้องนอนอยู่ในโรงพยาบาลเพราะพยายามฆ่าตัวตาย รวีพลก็สติหลุดโทร. สั่งให้ลูกน้องลักพาตัวหยกมณีมาในทันทีโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง

กว่าจะรู้ว่าทำอะไรลงไป ร่างของหยกมณีก็มานอนอยู่บนเตียงของเขาเสียแล้ว แต่จะให้ทำแบบเดียวกับที่เพชรน้ำหนึ่งเคยทำกับรวีภาร์ เขาก็ทำไม่ลง สุดท้ายก็เลยกะแคะจะงูให้กลัวเพื่อเป็นเสมือนการส่งสารทำร้ายไปให้เพชรน้ำหนึ่งเท่านั้น แล้วค่อยปล่อยตัวไป

“ไม่นึกเลยว่านอกจากจะไม่กลัวแล้ว แม่คุณยังย้อนนุกกลับมาได้เจ็บแสบขนาดนี้

แต่ว่า...เขาไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ

“อย่ามาพูดให้เข้าไปหน่อยเลย” ชายหนุ่มวางท่าหยิ่งผยองจนแม่แต่เขายังนึกหมั่นไส้ตนเองอยู่ไม่น้อย

“จะไปแจ้งตำรวจเนี่ยนะ ใช้อะไรคิดกันว่าจะปล่อยให้เธอหนีไปได้
อย่างเธอนะมันต้องเฝ้าตายอยู่ที่นั่นแหละ ถึงจะสาสมกับความแค้นของฉัน!”

ดูเหมือนว่าในละครเรื่อง *หนี้รักซาตาน* ที่ดูกับป้ามะลิเมื่องานของคุณ
พระเจ้าปี่ที่แล้ว พระเอกจะชกนางเอกไว้ประมานนี้แหละ ใช่แล้ว...ไม่เห็น
ต้องกังวลสักหน่อย จะไปจากตึกนี้ได้ต้องใช้คีย์การ์ดเท่านั้น นอกเหนือไป
จากนั้นแล้วเจ้าหน้าที่จะไม่ยินยอมให้เข้าออกเด็ดขาด เขาก็เคยทำคีย์การ์ด
ห้องหายมาครั้งหนึ่งถึงกับปวดหัวอยู่หลายวันเชียวแหละกว่าจะทำเรื่องเพื่อ
กลับเข้ามาในคอนโดฯ ตัวเองได้ เพราะฉะนั้นโอกาสที่หญิงสาวจะหนีไปจาก
ตึกได้จึงเท่ากับศูนย์

รวีพลมองไปที่ที่ฝั่งไปเล็กน้อยของหยกมณีอย่างขำๆ ก่อนจะต้อง
เป็นฝ่ายหน้าซัดเพื่อตบตัวเองเมื่อมีบางวาทคีย์การ์ดสีเงินดำลงบนโต๊ะข้างๆ
กับจานเบคอน เลขที่สลักอยู่บนนั้นบ่งบอกว่ามันคือคีย์การ์ดห้องของเขา
อย่างไม่ต้องสงสัย

“เฮ้ย!”

อุทานได้แต่แย้งไม่ทัน หยกมณีฉกคีย์การ์ดกลับไปแล้วหย่อนลงใน
ถ้ำเสื้อของตัวเองหน้าตาเฉย ฟังไม่ผิดหรอก...หญิงสาวยัดบัตรพลาสติก
ไปในร่องอกเลยด้วยซ้ำ ซึ่งแปลว่าทางเดียวที่ได้คืนมาคือต้องจับ
อีกฝ่ายเปลื้องผ้าสถานเดียว!

รวีพลหน้าแดงเทือกในขณะที่ยกมณีจิ้มเบคอนเข้าปากไปอย่าง
สบายใจ เพราะเป็นคนที่ถือไฟเหนือกว่า

“ไม่มีใครเคยบอกไร๊ว ว่าไม่ควรตั้งรหัสตู้เซฟเป็นเลขวันเกิดนะ”

ตู้เซฟในห้องทำงาน นั่นคือที่ที่เขาเก็บของมีค่าทุกอย่างไว้ กระเป๋าเงิน
กุญแจรถ คีย์การ์ด พาสปอร์ต รวมทั้งโทรศัพท์มือถือและกระเป๋าเงินของ
หยกมณีด้วย แปลว่าตอนนี้ยายลูกคุณหนูแมวขโมยตรงหน้าสามารถเข้า
ออกคอนโดฯ เขาได้ตามใจชอบ จะไปแจ้งตำรวจตอนไหนก็ได้ และจะลาก
คอเขาเข้าซังเตตอนไหนก็ได้เช่นกัน

ฟัง! ฟัง! ฟัง! ฟังพินาศของแท้

รวีพลแทบจะไขก้นผากกระแทกเข้ากับโต๊ะ เพื่อว่าจะสามารถตื่นจากฝันร้ายนี้ได้ ทำให้ชีวิตจริงมันถึงไม่ตายเหมือนในละครที่ดูกับป้ามะลิกันนะ เพราะในละครแค่จับตัวนางเอกแสนบอบบางไปล่ามโซ่ขังไว้ที่ไหนสักแห่ง คอยพูดจาข่มขู่ และทำตัวร้ายๆ ไล่ ผ่านไปสักสี่ห้าตอนเดียวกักรักกันเอง

หลังจากนั้นพอพี่ชายของนางเอกที่พระเอกคิดค้นตามมาเจอ พระเอกก็จะได้อัดคุณพี่ให้หน้าใจ ก่อนต้องจำใจปล่อยนางเอกไปเพราะได้แก้แค้นแล้ว แม้ว่าความจริงจะปล่อยหลงรักนางเอกไปแล้วเช่นกัน และกว่าพระเอกจะคิดได้นางเอกก็จะท้องโต ไม่ก็จะคลอดลูกของพระเอกออกมาเสียแล้ว ให้ดรามามาเพิ่มอีกหน่อยตอนตามมาเจอ พระเอกจะต้องคิดว่านั่นเป็นลูกขี้ เอ๊ะ!...เดี๋ยวนะ นั่นมันเรื่อง *เกมรักพิศวาส* ที่ดูกันไปตอนวันชาติอเมริกาเมื่อสามปีก่อนนี่หว่า ไม่ใช่เรื่อง *เพลิงแค้นสีหवान* แบบที่เขาตั้งใจจะเลียนแบบสักหน่อย

ว่าแต่เนื้อเรื่องมันเป็นยังไงต่อกันนะ รวีพลเริ่มจะจำไม่ได้แล้วเหมือนกัน

แต่ช่างเถอะ...พระนางจะได้กันหรือไม่มันไม่สำคัญ สำหรับเขาทุกอย่างอยู่ที่การได้แก้แค้นเท่านั้น แค่คิดว่าจะได้ทำให้ผู้ชายคนนั้นตายทั้งเป็นเหมือนที่เขาเคยรู้สึก ความคุกรุ่นในใจรวีพลก็เหมือนจะบรรเทาลงมาได้ส่วนหนึ่ง นั่นแหละคือแฮปปี้เอนด์ในอุดมคติของเขา

แต่แล้วทำไม ทำมายยย เขาถึงต้องมาเจอกับหายนะด้วย!

ภายนอกหญิงสาวดูเหมือนจะเป็นลูกคุณหนูผู้แสนบอบบางน่าทะนุถนอม ทว่าแม่คุณกลับใช้แค่กับติดผมตัวเดียวปลดล็อกโซ่มาทำอาหารในครัวของเขาได้หน้าตาเฉย แถมยังไล่สำรวจรื้อของของเขาจนไขตู้เซฟแย่งชิงคีย์การ์ดมาเป็นของตัวเองได้สำเร็จอีกต่างหาก พลิกกลับมาเป็นฝ่ายคุมเกมได้อย่างเหนือชั้น จนทำให้รวีพลรู้สึกสมเพชตนเองมากมายอย่าง

ที่ไม่สามารถบรรยายมาเป็นคำพูดได้เลยทีเดียว

ดูเหมือนท่าทางหมดอาลัยตายอยากของเขาคงทำให้หยกมณีรู้สึก
สงสารอยู่ไม่น้อย หญิงสาวจึงพูดขึ้นมาว่า

“ฉันจะไม่แฉถึงความจับนายก็ได้นะ ถ้านายยินดีทำข้อตกลงกับฉัน”

“อะ...ข้อตกลงอะไร”

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันขณะในใจนึกไปถึงข้อเสนอแบบคืนเดียวจบ
ที่อีกฝ่ายพูดขึ้นมาเมื่อวาน ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะหน้าขึ้นสีระเรื่ออย่าง
ไร้เหตุผล แต่ดูเหมือนหยกมณีจะไม่ได้ติดใจอะไรกับท่าทีของเขา หญิงสาว
ยังคงกล่าวต่อไป

“นายอยากทำให้พี่เพชรรู้สึกเหมือนกับที่นายรู้สึกใช้ไหมล่ะ ฉันทำได
นะ ของแบบนี้ง่ายนิดเดียว อยู่แค่วันนายจะร่วมมือด้วยรีเปลาเท่านั้น
นายอยากแค้น ส่วนฉันก็อยากตัดนิสัยพี่เพชร เพราะงั้นเรามาสามัคคี
ร่วมมือกันไว้ดีกว่า”

หยกมณียิ้ม แต่มันเป็นรอยยิ้มที่ทำให้รวิพลรู้สึกว่าเขาไม่ได้กำลัง
สงสารเขาอย่างที่เขารู้สึกในตอนที่เจอเธอ เธอกำลังรออยู่ต่างหาก รอ
จังหวะที่เขาถูกต้อนจนจนมุมและกำลังตะกายหาทางออกจนต้องยินยอมพูด
ว่าตกลง แม้ว่าสิ่งที่ได้ยินจะพิลึกพิลั่นและทำให้เสียเปรียบขนาดไหนก็ตามที่

หญิงสาวทำให้เขารู้สึกราวกับว่าเป็นเธอที่จัดการเรื่องทุกอย่างขึ้นมา
ทำให้เขาตกเป็นเครื่องมือช่วยตัดนิสัยเจ้าชู้ของญาติผู้พี่ ทั้งที่ความจริงแล้ว
แค่หยิบฉวยโอกาสที่บังเอิญลอยผ่านมาให้ใช้งานได้อย่างซนลูกก็ตามที่

“เธอ...จะทำยังไงบ้าง” รวิพลยังคงถามต่อไป

และคำตอบก็มาพร้อมกับรอยยิ้มอย่างขบขันจนติดใจจะเป็นกึ่งๆ การ
ล้อเลียน

“ไม่โง่งแฉงแบบที่นายทำก็แล้วกัน แล้วก็ไม่ต้องก้าวขาเข้าไปในตาราง
ด้วย” มือบงยี่นมาหาเขา ดวงตากลมโตจับจ้องอย่างคาดคั้นพร้อมถามซ้ำ
เป็นการกดดัน “จะตกลงหรือเปล่าล่ะ ถ้าไม่...ฉันทำคนเดียวก็ได้นะ ส่วน

นายก็ไปให้กำลังใจฉันเสียบๆ จากในคุกก็แล้วกัน”

“อย่างกับฉันมีทางเลือก”

พ่ายแพ้อย่างราบคาบ...ชายหนุ่มกระพืดกระพืดแต่ก็ทำได้แค่นั้น มือใหญ่ยื่นไปจับมือเล็กเพื่อยืนยันในข้อตกลงอย่างเสียไม่ได้ หยกมณี กระชับมือพร้อมยิ้มให้อย่างไม่รู้สึกถึงความหงุดหงิดของเขา รวิพล ค้นพบว่าฝ่ามือของหญิงสาวทั้งหยาบกร้านและสากกว่าที่คาดไว้มากนัก ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเป็นคุณหนูตระกูลอัศวจินดา เขาคงนึกว่าหญิงสาวเป็นพวก ใช้แรงงานแน่ๆ

“ที่นี่เราก็เป็นพวกเดียวกันแล้วนะ” หยกมณีเอ่ยเสียงใสและเป็น ฝ่ายปล่อยมือเป็นคนแรก ร่างบางจัดแจงย้ายจานทั้งหลายไปยังโต๊ะอาหาร ทั้งยังกวักมือเรียกชวนให้เขามาร่วมรับประทานอาหารด้วยอีกต่างหาก

แม้จะอารมณ์เสียขนาดไหนแต่รวิพลก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตนเองนั้นหิวมาก อาหารที่หญิงสาวทำแม้จะดูเรียบง่ายแต่ก็น่ากินมากเช่นกัน แถมเขายังมี อีกหลายเรื่องที่ต้องการถามด้วย

“นี่เธอหลุดมาจากดาวดวงไหนกันแน่” เพราะอารมณ์เสียที่ถูกไล่ดื้อจนจนมุม ทำให้แทนที่จะเอ่ยถามดีๆ ชายหนุ่มกลับเหินหันแถมใส่

“พี่เพชรเคยบอกว่าจะดาวนาเม็ก แต่ฉันว่าฉันน่าจะเป็นชาวไซย่ามากกว่านะ”

ไม่โกรธแถมยังรับมุกอีกต่างหาก ทำเอารวิพลถึงกับบ่นหน้าไม่ถูกเลยทีเดียว

“ถามจริงเถอะ เคยกลัวอะไรกับเขาบ้างไหมเนี่ย” เพราะในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้หญิงทั่วไปคงได้แต่ถอนอกร้องไห้อย่างน่าสงสาร ไม่ก็กรี๊ดร้องขอความช่วยเหลือไปแล้ว ทว่าหยกมณีไม่เป็นเช่นนั้นแม้แต่น้อย...

“กลัวสิ ไม่ว่าจะใครก็ต้องกลัวอยู่แล้ว” หญิงสาวตอบพลางเหาะซอสลงไปบนไซ่ดาว

“แล้วทำไม...”

“ก็เพราะมันไม่มีประโยชน์นะสิ”

หญิงสาวแทรกขึ้นกลางประโยคคล้ายคาดเดาคำความคิดของรวีพลได้ ดวงตากลมโตงเตงขึ้นสบตาคู่สนทนา พร้อมบอกเล่าความในใจอันแข็งกระด้างที่ไม่สมกับช่วงอายุแม่แต่น้อย “ถ้านายคิดจะข่มขืนฉันจริงๆ ถึงจะแหกปากไว้วายไปก็ไม่มีใครมาช่วยทันหรอก ต่อให้พุ่มพ่ายร้องให้จนหมดเสียงก็ไม่มีใครมาทั้งนั้น คนเรานะ ในท้ายที่สุดก็มีแค่ตัวเองเท่านั้นที่พึ่งได้ ฉันก็แค่ไม่คิดรออัศวินม้าขาวที่ไม่มีตัวตน...ก็เท่านั้นเอง”

รวีพลไม่รู้จะพูดเช่นไรดีเมื่อเห็นหยกมณีหลุบตาลงอย่างขื่นๆ เช่นนั้น เขารู้ตัวว่าสิ่งที่กำลังไปมันไม่ถูกต้อง แต่กลับไม่คิดเอ่ยคำขอโทษให้เป็นเรื่องเป็นราวแม่แต่น้อยเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายยังมีท่าทีร่าเริงและสุขสบายดี ยิ่งกว่าเขาเสียอีก

แต่ใครเล่าจะรู้ว่าหน้ากากของหญิงสาวแนบเนียนขนาดไหน เพราะต่อให้ดูเหมือนข่มขืน แต่ผู้หญิงก็ยังคงเป็นผู้หญิงอยู่วันยังค่ำ พวกเขาอดอมไม่ได้รับการดูแลและทะนุถนอม ไม่ใช่ถูกทำร้ายด้วยอารมณ์หุนหันและความคิดชั่ววูบเช่นที่เขาทำ

ชายหนุ่มทั้งรู้สึกแยะและรู้สึกผิดจนเกือบจะก้มหัวขอโทษไปเสียแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะ...

“อีกอย่าง...ฉันกะไว้ว่าถ้านายเริ่มถอดกางเกงเมื่อไหร่ ค่อยคว้ากรอปรูปที่หัวเตียงมาฟาดก็ยิ่งทัน”

เฮ้ย!

“แล้วก็ซ้ำอีกสักสองสามทีจะได้เพิ่มเวลาหนีขึ้นมาอีกหน่อย แต่สงสัยฉันคงแสดงไม่เนียนเท่าไร นายเลยตกใจวิ่งออกจากห้องไปซะงั้น แผลหั้นเลยเป็นม่ายเลย”

เขาขอถอนคำพูด แม่นี่เป็นมนุษย์ต่างดาวที่แค่ดูเหมือนหญิงสาวโลกเท่านั้น

กัณฑ์ที่ ๒

‘อย่าบอกใครนะ’ มีความหมายเท่ากับ
จป่าวประกาศออกไปให้ทราบโดยทั่วกัน!

แผนของหยกมณี คือการแทนตัวเองในฐานะรวริภาร์

เป็นหญิงสาวที่ถูกล่อลวง ถูกให้ความหวัง ก่อนจะถูกทอดทิ้งอย่าง
ไม่ยุติโดยผู้ชายเจ้าชู้ ซึ่งในกรณีนี้ บทบาทนั้นจะแสดงโดยวิพล

“เธอจะให้ฉันจับเธอ” ชายหนุ่มขี่มาที่ตนเองพลางทำสีหน้ายุ่งยาก
“ไม่ละ...ฉันว่าเราข้ามสเตปนั้นไปแล้วก็แล้วกัน มันเสียเวลา”

พี่ชายของหยกมณีเป็นพวกหวังน้องสาวแบบสุดๆ ถ้ารู้ว่าเธอกำลัง
คบหาหรือพูดคุยกับใครอยู่ละก็ เพชรน้ำหนึ่งจะจัดการจ้างคนสืบประวัติ
และส่องสกรีนความประพฤติผู้ชายคนนั้นอยู่นานทีเดียว กว่าจะยอมให้
ผ่านมาได้

การให้วิพลมาจับอาจจะสร้างความทรมานให้เพชรน้ำหนึ่งได้
ในระดับหนึ่งก็จริง แต่ทันทีที่รู้ว่าชายหนุ่มเป็นพี่ชายของรวริภาร์ ท่านรอง
ประธานแห่งอัครจินดาคงไม่รอช้าที่จะ ‘เขี่ย’ เขาออกไปให้พ้นทางเพื่อ
เป็นการตัดปัญหาแน่ๆ เมื่อเป็นแบบนี้ทุกอย่างก็จะจบลงอย่างรวดเร็วจน
ไม่ทันได้รับบทเรียนใดๆ วัฏจักรความเจ้าชู้ยั่วยุของพี่ชายก็จะวนลูปกลับไป

เป็นแบบเดิมอีกครั้ง

ซึ่งหยกมณีจะไม่ยอมปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นเด็ดขาด เธอรอจังหวะที่จะได้ตัดสินใจเพชรน้ำหนึ่งมาตั้งนานแล้ว เรื่องอะไรจะปล่อยให้โอกาสงามๆ เช่นนี้หลุดมือไปง่ายๆ เพราะพ้นจากรวิพลไป หญิงสาวก็ไม่รู้จะหาใครที่ทั้งโง่และบ้าพอจะมาชนกับญาติผู้ใหญ่ของเธอได้อีกแล้ว

แม้ใจจริงอยากจะใช้วิธีจ้างผู้หญิงสักคนไปทำให้เพชรน้ำหนึ่งหลงรักก่อนจะทิ้งไปอย่างไม่ไยดีเพื่อให้รู้สำนึก แต่หยกมณีกลัวพูดเลยว่าพี่เพชรเป็นผู้ชายไร้หัวใจที่ไม่สามารถมอบความรักให้ผู้หญิงคนอื่นนอกเหนือไปจากสมาชิกในครอบครัวได้ เพราะฉะนั้นวิธีที่ว่ามาคงไม่มีวันประสบความสำเร็จ ทำให้เหลือแค่ทางเลือกเดียวเท่านั้น คือให้คนใกล้ชิดตัวของเพชรน้ำหนึ่งประสาชชะตากรรมเดียวกับสาวๆ ที่ถูกเจ้าตัวฟันแล้วทิ้งแทน

แต่แค่รู้ว่ามีคนมาจีบน้องสาวสุดที่รักนะมันยังไม่พอหรอก หยกมณีต้องการสิ่งที่ให้ผลกระทบบรุนแรงได้มากกว่านี้ อะไรที่แบบ...พอได้มารู้เข้าเพชรน้ำหนึ่งจะต้องกรี๊ดร้องโหยหวนด้วยความรับไม่ได้ ก่อนจะร้องไห้วิ่งไปฟ้องคุณลุงเพทาย

“เรื่องไหนที่ทำให้นายรู้สึกโกรธพี่ชายฉันมากที่สุด”

รวิพลนั่งคิดเมื่อได้ยินคำถามนั้น มีอยู่หลายเรื่องเลยที่เดียวที่รวิพลเล่าระบายให้ฟังแล้วทำให้เขารับไม่ได้ ทั้งผิดหวังที่น้องน้อยซึ่งเขาอุ้มชูเลี้ยงมากลายเป็นคนใจง่ายที่ยอมทอดกายให้ผู้ชายแค่เพราะลมปาก ทั้งโมโหตนเองที่เป็นพี่ชายที่ไม่ได้เรื่อง ทำให้น้องสาวไม่กล้ามาปรึกษาด้วยจนทุกอย่างสายเกินแก้ แต่เหนืออื่นใดคือความโกรธแค้นที่มีต่อเพชรน้ำหนึ่งที่ทอดทิ้งน้องสาวของเขาไปหลังจากที่ได้เซยชมแล้ว และเรื่องที่ทำให้เขารู้สึกแย่ที่สุดก็คงไม่พ้น...

“ตอนที่มาร์เล่าให้ฟังว่าเคยย้ายเข้าไปอยู่กับในคอนโดฯ ของมันมาแล้วช่วงหนึ่ง” ชายหนุ่มตอบคำถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“แบบนี้คงใช้ได้ละมัง” หยกมณีพึมพำกับตนเอง หญิงสาวกอดอก

พลางแตงนิ้วเข้ากับเรียวปากอย่างครุ่นคิด อีกหลายวินาทีถัดมาริมฝีปากอ้อมก็คลี่ยิ้มหวานหยด แต่กลับให้ความรู้สึกน่าขนลุกอย่างน่าประหลาด เพราะท่าทางแบบนั้น มันเหมือนจะบอกว่า เรามาทำให้เรื่องรุ่มรวยมากไปกว่านี้กันเถอะ

กลางสังขรณ์ของชายหนุ่มแน่นยิ่งกว่าจับวาง เพราะทันทีที่หยกมณีเอ่ยแผนขั้นแรกให้ฟัง เขาก็หลุดคำหยาบที่ขึ้นต้นด้วยตัวเอฟออกไปทันทีอย่างห้ามไม่ทัน

“ฉันว่า...เราย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันเลยดีกว่า”

ใช่แล้ว...ในเมื่อการจับกันไม่ใช่ตัวเลือก และวิพลก็ไม่ต้องการคืนเดี๋ยวจบกับเธอ หยกมณีก็จะขอข้ามขั้นไปที่การย้ายมาอยู่ด้วยกันเหมือนที่เพชรน้ำหนึ่งเคยทำกับวิภาณ์เลยแล้วกัน

“เธออาศัยอยู่ที่นี่?”

วิพลแหงนหน้าขึ้นมองหอพักสภาพโทรมเบื้องหน้า ก่อนจะเลื่อนสายตาดูกลับมามองหยกมณีใหม่อีกรอบเหมือนจะทักท้วงว่าพาเขามาผิดที่หรือเปล่า ชายหนุ่มยังจะอุตสาห์ถามย้ำอีกรอบ ทั้งที่หญิงสาวได้เดินนำขึ้นไปยังชั้นสามและไขกุญแจเข้าไปในห้องแล้วแท้ๆ

“มันถูกต้องนะ แล้วก็อยู่ใกล้รถไฟฟ้าด้วย”

คำกล่าวอย่างไม่ทุกขร้อนของหยกมณีสร้างความกังขาให้แก่วิพลเป็นอย่างมาก เพราะอัศจรรย์ใจได้ชื่อว่าเป็นตระกูลที่ร่ำรวยเป็นอันดับต้นๆของประเทศ นายพรตั้นซึ่งเป็นประมุขของตระกูลมีศักดิ์เป็นคุณตาของหญิงสาวไม่ใช่หรือไง แถมเธอยังเป็นน้องสาวสุดรักสุดหวงของเพชรน้ำหนึ่งผู้เป็นรองประธานบริษัทอีกต่างหาก

แล้วเพราะอะไร หญิงสาวที่ควรจะเป็นดั่งแก้วตาดวงใจถึงถูกปล่อยให้มาเช่าห้องขนาดเท่าแมวดินตายแบบนี้

วิพลมองห้องขนาดเล็กที่มีแค่เตียง โต๊ะ และตู้ ก่อนจะขมวดคิ้ว

หนักกว่าเก่า หยกมณีเดินนำเข้าไปก่อนและเริ่มต้นยัดเสื้อผ้าใส่ลงไปใน กระเป๋าเป้ขนาดค่อนข้างใหญ่ใบหนึ่ง ซึ่งแม้จะกวาดเสื้อผ้ามาจนหมดตู้ กระเป๋าก็ยังเหลือเนื้อที่เยอะอยู่ดี

ว่านั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะหญิงสาวได้หยิบสมุดวาดรูปจำนวน หลายสิบเล่มยัดตามลงไปติดๆ จนกระเป๋าแทบปริออกมา และไม่ใช่แค่นั้น ร่างบางหยิบกระเป๋าใบใหญ่หน้าตาคล้ายๆ กันอีกสามใบขึ้นมาจากมุมห้อง ก่อนจะเริ่มต้นจัดเรียงอุปกรณ์วาดภาพจำพวกเฟรมผ้าใบเปล่าๆ สีน้ำและ สีน้ำมันกล่องใหญ่ที่เลอะคราบเป็นหย่อมๆ ตามด้วยพู่กันมากมายหลาย ขนาดและรูปร่างลงไปในกระเป๋าย่างเป็นระเบียบ

รวีพลที่ไม่รู้จะช่วยเหลือของยังไงดีเริ่มฆ่าเวลาด้วยการมองสำรวจไป รอบๆ มันเป็นห้องขนาดเล็กที่มีสภาพเก่ามากจนชายหนุ่มไม่อยากเชื่อว่า จะมีใครอาศัยอยู่ได้ เครื่องเรือนเป็นไม้ที่ดูแวมเดียวก็รู้ว่าผ่านการใช้งานมา อย่างโชกโชน ผ่นงลุดลอกเป็นแผ่นๆ และมีรอยแตกร้าวอย่างน่าหวาดเสียว บนเพดานมีเพียงพัดลมเก่าๆ ตัวเดียวที่คอยไล่ความอบอ้าวให้

แต่ในความเก่าโหลมแห่งนี้ มีสิ่งที่สุดแสนจะขัดแย้งกันเป็นอย่างยิ่ง อยู่หนึ่งอย่าง...

“แบ่งชนสักสองสามรอบน่าจะหมดนะ” หยกมณีว่าพลางสะพายเป้ ใบหนึ่งขึ้นบ่าและหอบหิ้วขาตั้งรูปขึ้นมาด้วย “ถ้ายังไงรบกวนนายช่วยชน ‘นั่น’ ลงมาให้หน่อยสิ ฉันแบกเองคงจะไม่ไหว”

‘นั่น’ ที่ว่าคือเครื่อง iMac ขนาดจอยี่สิบเจ็ดนิ้วรุ่นใหม่ล่าสุดพร้อม ด้วยเมาส์ปากกาแผ่นยาวดีไซน์หรูหราที่วางระดับบาร์มีอยู่เบื้องหน้า เขา อาจจะไม่รู้เกี่ยวกับข้าวของพวกนี้มากนัก แต่ก็สามารถบอกได้ว่าเจ้าสอง อย่างที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานไม้ผุๆ ตัวนี้มีราคาแพงกว่าทุกอย่างในห้องนี้ รวมกันเสียอีก

‘มีปัญญาซื้อคอมพิวเตอร์ราคาแพงหุ่ แต่กลับไม่ยอมติดแอร์ ในห้องพัก แม่นี่เป็นลูกคุณหนูประเภทไหนกันแน่เนี่ย’

ตั้งใจจะหันไปถาม แต่หยกมณีกลับแบกของชุดแรกลงบันไดไปเสียแล้ว ชายหนุ่มจึงต้องซักปลั๊กคอมพิวเตอร์แล้วหอบวัตถุแปลกปลอมแห่งห้องเช่าสภาพโทรมขึ้นแนบอก ก่อนจะเดินตามไปติดๆ

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี้ ไม่มีบ้านให้อยู่รีง”

สาบานได้ว่าไม่ได้ตั้งใจจะปากเสีย แต่มันพลั้งออกไปเองจริงๆ

“บ้านนะมี แต่คนในบ้านไม่ยอมให้อยู่”

“หมายความว่าไงกัน”

รวิวลู้คิดว่าตนกำลังเสียมารยาทที่ไปละลาบละลั้งเรื่องส่วนตัวของคนอื่น แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าความเป็นส่วนตัวของเขาก็ถูกรื้อค้นจนไม่เหลือชิ้นดีไปแล้ว ชายหนุ่มก็ตะส่ามัญญ์สำนึกของความมีมารยาทลงเหวไปได้อย่างง่ายดาย

“ประมาณว่า...ฉันถูกคุณตาดัดออกจากกองมรดกและถูกไล่ออกจากบ้านละมั้ง”

“เฮ้ย!”

รวิวลอุทานเป็นครั้งที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่รู้ คอมพิวเตอร์ในอ้อมแขนเกือบร่วงลงไปกองบนพื้นเพราะความตกใจ ชายหนุ่มนั่งค้างอยู่ที่ชั้นบันไดของชั้นสองอยู่พักใหญ่เพื่อนึกทบทวนสิ่งที่ได้ยิน ก่อนจะขอยเท้าถึๆ ตามลงไป “ล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย”

“หน้าฉันเหมือนคนชอบพูดโกหกหรือ”

“ก็เออแหละสิ!” รวิวลสวนทันควัน ทำให้หยกมณีถึงกับทำหน้ามุ่มยแล้วจึงงำว่า ‘ใจร้าย’ พอเห็นท่าทางเช่นนั้นชายหนุ่มก็ถามไปอีกรอบ “ตกลงว่าเธอพูดจริง?”

“ก็จริงแหละสิ”

“ทำไมล่ะ” แม้จะยังคงซอกแซกไม่เลิก แต่ลึกๆ แล้วรวิวลตั้งใจไว้ว่า ถ้าหยกมณีไม่เล่าก็จะไม่ถามต่อ

ทว่าซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่หญิงสาวทำในสิ่งที่คนอื่นเขาไม่ทำกัน ริมฝีปากอ้อม

ขยับบอกเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ ไม่เร่งร้อน ไม่ใส่อารมณ์ ไม่ใส่ความคิดเห็น เหมือนเป็นการอ่านข้อความที่เขียนอยู่บนกระดาษรายงานก็เท่านั้น

“ปัญหาน้ำเน่าทั่วๆ ไปนะแหละ ตาอยากให้คุณเรียนบริหารเพื่อมาช่วยงานของครอบครัว แต่ฉันชอบวาดรูป พอทะเลาะกันมากๆ เข้า ตาก็รู้ว่า ‘อยากเรียนก็เรียนไป ถ้าไม่ได้เงินจากฉัน อย่างแก่ก็ไปไหนไม่รอด’ แต่เห็นไม่สู้คนอย่างงี้ฉันก็ไม่โหดเป็นเหมือนกันนะ ก็เลยตอกกลับไปว่า ‘หยกไม่ต้องการเงินของตาหรอก’ พอารู้ตัวอีกที ฉันก็เก็บกระเป๋าออกจากบ้าน แล้วก็ถูกตัดตาหลานกันซะแล้ว”

นี่ขนาดบอกว่าไม่สู้คน แม่คุณยังเล่นงานเขาเสียเกือบแยะ

“ตอนที่ออกจากบ้านมาเธออายุเท่าไร?”

“สิบแปด”

แม่เจ้า...จบมอปลายปั๊บก็หนีออกจากบ้านปั๊บเลยวู้ย

“แล้วตอนนั้นล่ะ?”

“ยี่สิบห้า”

รวีพลเหล่มองลูกคุณหนูใจกล้าที่ออกมาใช้ชีวิตด้วยตัวคนเดียวมานานถึงเจ็ดปี ชายหนุ่มเริ่มเข้าใจขึ้นมารางๆ แล้วว่าทัศนคติอันแข็งกระด้างของการมีเพียงตนเองให้พึ่งพานั้นมาจากไหน ดูจากสภาพห้องพักแล้วถ้าไม่ใช่เพราะนพรัตน์สั่งห้ามไม่ให้คนในครอบครัวให้ความช่วยเหลือก็คงเพราะหญิงสาวปฏิเสธเงินที่มีรากฐานมาจากเงินของคุณตาเสียเอง

นั่นแปลว่านอกจากเงินที่ต้องใช้จ่ายในชีวิตประจำแล้ว หยกมณียังต้องหาเงินเรียนมหาวิทยาลัยเองอีกด้วย

ชายหนุ่มอดชื่นชมความเข้มแข็งของอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะหากต้องมาใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังเช่นนี้ เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทนได้สักกี่น้ำ รวีพลมีชีวิตที่ค่อนข้างสุขสบายมาโดยตลอด เงินทองมีใช้โดยไม่เคยขาดและมีผู้คนมากมายที่พร้อมให้ความช่วยเหลือ เขานึกไม่ออกเลยว่าหากเปลี่ยนที่กัน เขาจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร แต่หยกมณีทำได้แล้วยังทำได้ค่อนข้างดีเสียด้วย

เมื่อดูจากระดับของการพึ่งพาตนเองที่หญิงสาวเป็นอยู่

“แล้วตอนนี่เธอทำอาชีพอะไร” เขาถามอย่างตรงไปตรงมา ด้วยยังไม่สิ้นความสงสัย

“ฟรีแลนซ์...ฉันทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับงานออกแบบและได้เงินเดือน”

“เช่น...”

“ปกนิยาย นามบัตร ตัวละครในเกม สื่อสิ่งพิมพ์ โฆษณา ว่ามาเถอะ ขอแค่นายมีตังค์ ฉันทำให้ได้หมดนะแหละ”

หญิงสาวยิ้มแบบโอ้อวดและคล้ายจะเป็นการโฆษณาไปด้วยในตัว

ต้องเดินขึ้นลงอีกถึงสองรอบกว่าจะแบกข้าวของของหยกมณีลงมาได้หมด หญิงสาวมีของใช้ส่วนตัวเพียงน้อยนิดเท่านั้น ส่วนที่เหลือคือผลงานออกแบบที่ยังทำค้างไว้และทิ้งไปไม่ลง ห้องเล็กๆ สภาพทรุดโทรมดูกว้างขึ้นเล็กน้อยเมื่อไม่มีเศษกระดาษและเฟรมผ้าใบกองสุมให้เกะเกตา

และเนื่องจากอาคารแห่งนี้ไม่มีลิฟต์ กว่าจะย้ายของเสร็จ อากาศอันร้อนระอุของประเทศไทยก็ทำเอารวีพลแทบจะพุ่งตัวเข้าไปตากแอร์ในร้านสะดวกซื้อที่อยู่ใกล้ๆ กันด้วยความเร็วแสง แต่กลับโดนหยกมณีดึงคอเสื้อไว้แล้วลากไปยังเคาน์เตอร์ไม้ตรงปากทางขึ้นบันไดเสียก่อน

โทรทัศน์แบบตู้สุดวินเทจส่งเสียงซ่าสลับกับเสียงพิธีกรในรายการเกมโชว์อยู่เบื้องๆ ชายชราดมหอมดอกหมัดหัวที่หนึ่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ละลายตาจากจอโทรทัศน์มายังคู่หนุ่มสาว ตาตีๆ หรือลงจนเกือบถูกคิ้วขาวโพลนบังมิดยามหยกมณียื่นกุญแจให้

“ลื้อจะย้ายออกแล้วหรือ” ชายชราถามพร้อมยึดตัวขึ้นมาเพื่อรับกุญแจ แต่ด้วยส่วนสูงที่ลดลงตามวัย ทำให้หยกมณีต้องเอื้อมช่วยเพื่อส่งให้ถึง

“อ้อ ได้ที่อยู่ใหม่แล้วนะจ๊ะ” ว่าแล้วก็ดึงแขนชายหนุ่มมาคองหน้าตาเฉยคล้ายกำลังป่าวประกาศสถานะอย่างไรอย่างนั้น รวีพลหน้าเหลืองล้าทำตัวไม่ถูก แต่พอคิดจะแก้ความเข้าใจผิดก็ถูกหญิงสาวหยิกเอาเข้าให้

พอจะร้องก็ถูกบิดเข้าไปอีกจนร้องไม่ออก สุดท้ายจึงได้แต่พยายามเก๊กหน้าหนึ่งร้อให้หยกมณี ‘ทำภารกิจ’ ให้เสร็จ

“จะไปอยู่กับอาศัยี่นี่อ่าเนะ เฮียของลื้อเค้ารู้ใหม่”

“หว่า...อย่าสิ เปะก็รู้้อยู่ว่าพี่เขาเป็นคนยังงี้ ถ้ายังงี้ถือว่าหยกขออ้องละนะ บอกพี่เพชรวาหยกย้ายไปหาที่อยู่ใหม่ก็พอ ไม่ต้องบอกหรือกว่าไปกับใคร...นะ” หลังจากแสร้งกลัวอย่างแท้จริงเป็นจังแล้ว หยกมณีก็กล่าเสียงทิ้งท้ายอย่างอดอ้อน ทำเอาชายชราถึงกับบ่นงิมงำเป็นภาษาจีนกลางที่ไม่มีใครเข้าใจ แล้วค่อยเปลี่ยนเป็นภาษาไทยอีกที

“ไอ้หยก บาปกรรมๆ จะให้อ้วพุดโกหกเนี่ยนะ ไม่เอาด้วยหรือ”

“ไม่ได้โกหกสักหน่อย แคะบอกไม่หมดเอง” ปากกำลังอ้อนวอนแต่มือกลับแอบส่งเบงก์เทาให้เจ้าแก่เจ้าของห้องเช่าเสียอย่างนั้น

ตอนแรกทวีพลก็ตั้งใจจะอยู่นิ่งๆ แล้วรอถามทีเดียหลังจบเรื่องอยู่หรือ แต่พอหันไปเห็นว่ากระเป่าที่หยกมณีเพิ่งควักเงินออกมาคือกระเป่าเงินของเขาเอง ชายหนุ่มก็ไม่สามารถอยู่เฉยได้จริงๆ เขาตั้งท่าจะแย่งคืนกลับมา ทว่าหญิงสาวไวกว่ามาก เพราะแค่เริ่มขยับตัวเพียงเล็กน้อย เขาก็เล็กๆ ในร่องเท้าผ้าใบมือสองก็กระที่บใส่เท้าเขาเต็มแรงเพื่อบอกให้เสียบบๆ ไว้ก่อนจะซ้าลงมาอีกทีเมื่อเขาทำท่าจะร้องออกมา

“เห็นแก่ที่ลื้ออยู่มาหลายปีติดๆ อ้วจะยอมช่วยก็ได้” ชายชรายอมรับสินบนที่จ่ายกันซึ่งๆ หน้าบนโต๊ะไปในที่สุด ตาตีๆ หันมองซ้ายขวาอย่างล่องแล็ก ก่อนจะรีบยึดธนบัตรเข้าลื้อไปอย่างรวดเร็วคล้ายกลัวใครมาเห็นเข้า “แต่บอกไว้ก่อนเลยนะ ว่าพี่ลื้อนะมันหมาบ้า ถ้ามันตามเจอลื้อละก็ไม่ใช่ความผิดอ้วนะ”

“หยกรู้หน้าเปะ แค่นี้ก็ช่วยถ่วงเวลาได้เยอะแล้ว ถ้ายังงี้...ช่วยเก็บห้องของหยกไว้อีกสักอาทิตย์ อย่าเพิ่งให้ใครมาเช่าต่อด้วยได้ไหม” ว่าแล้วก็ยื่นเบงก์เทาให้ไปอีกใบ

“เรื่องเยอะจริง” ถึงปากว่าอย่างนั้น แต่สุดท้ายเจ้าแก่แห่งห้องเช่า

สุดโทรมก็รับเงินมาอยู่ดี

หยกมณียิ้มหวานตอบท้ายเป็นการบอกลา ก่อนจะควงแขนคนตัวสูงที่เดินกะเผลกอย่างน่าสงสารกลับมาขึ้นรถลัญจาศติยุโรปคันหรูสีดำที่จอดอยู่ไม่ไกลนัก และเมื่อประตูปิดลง เจ้าของรถก็เริ่ม ‘โวยวาย’ ใส่ผู้โดยสารทันที

“มันเจ็บนะเว้ยยายบ้า!” ชายหนุ่มลอบเอาตนเองไปมาพร้อมกับถอดรองเท้าออกเพื่อให้เท้าวมๆ ได้มีพื้นที่หายใจ “แล้วใครสั่งใครสอนให้ขโมยเงินคนอื่นแบบนี้กัน” เขาคว้ากระเป๋าเงินคืนมาซึ่งหยกมณีก็ยอมแต่โดยดีหญิงสาวเอนตัวพิงเบาะหนังนุ่มๆ แล้วเร่งแอร์ให้แรงขึ้นอีกนิดเพื่อสู้กับความอบอ้าวยามเที่ยงวัน

“อย่าชี้เหนียวไปหน่อยเลยนะ จะแก้แค้นทั้งที่มันก็ต้องลงทุนลงแรงกันบ้างสิ”

“เธอก็พูดง่ายสิ นั่นมันเงินฉัน! แถมจ่ายไปตั้งหลายพันเพื่อไม่ให้ลุงแกเอาไปบอกใครอีก แล้วแบบนี้พี่เธอจะรู้ได้ยังไงกันว่าเธอไปอยู่กับฉันแล้ว”

“นายไม่ได้เข้าใจคอนเซ็ปต์ของคำว่า ‘อย่าเอาไปบอกใครนะ’ เลยใช่ไหมเนี่ย”

หยกมณีเหล่มองมาทางเขาและพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะระอานิดๆ แต่การที่มุ่มปากอึดหยักโค้งขึ้น ทำให้โดยรวมแล้วดูเหมือนการพูดเพื่อแซวมากกว่า

พอได้ยินอีกฝ่ายพูดแบบนี้รววิพลจึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ คำว่า ‘อย่าบอกใครนะ’ มันมีความหมายเท่ากับ ‘จงนำข้อความนี้ไปป่าวประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน’ ดีๆ นี่เอง

“ตอนฉันอยู่ปีหนึ่ง มีรุ่นพี่ในคณะคนหนึ่งมาจีบ” อยูๆ หยกมณีก็เล่าขึ้นมา ฟังดูไม่เข้ากับสถานการณ์เลยสักนิด

“เทกแคร์ดีมาก เป็นสุภาพบุรุษแถมยังเอาใจใส่อีกต่างหาก เกือบจะตกลงเป็นแฟนไปอยู่แล้ว แต่อยู่ดีๆ วันหนึ่งพี่เขาก็หายไป โท. ไปก็

ไม่รับ พอไปหาที่หนีหน้าไม่ยอมเจอ ฉันมารู้เอาทีหลังจากเพื่อนๆ ว่ารุ่นพี่คนนั้นมีประวัติไม่ค่อยดี ชอบหลอกจับแต่ผู้หญิงสวยๆ เพื่อปกปิดคนที่แรกที่เขาเห็นว่าฉันยังเป็นลูกคุณหนูที่มีเงินเป็นถุงเป็นถังอยู่ พอมารู้ความจริงเข้าก็เลยแผ่นหนี ตอนนั้นฉันเศร้ามากก็เลยโทร. ไประบายให้พี่เพชรฟัง แต่อีกสามวันต่อมา...”

คนเล่าหันมามองคนฟัง มุมปากหยักลึกกว่าเก่าจนเกือบดูคล้ายการเสยะยิ้ม

“เรื่องของพี่เขาก็ถูกแฉในเพจกับเว็บบอร์ดของมหา’ลัย โดยมีหลักฐานครบถ้วนทั้งภาพและเสียง แถมยังมีเรื่องเล่าจากปากสาวๆ ที่เคยถูกรุ่นพี่หลอกอีกด้วย พี่เขาหนีเสียงนินทาจากคนทั้งมหา’ลัยไม่ไหว ก็เลยลาออกไปกลางเทอม แล้วหลังจากนั้นพี่เพชรก็ลากคอพี่เขามาขอโทษฉันที่นี่แหละ”

หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นเหมือนจะถามกลางๆ ว่ารู้แบบนี้แล้วยังกล้าจะชนกับลูกพี่ลูกน้องของเธออยู่อีกหรือเปล่า ในเมื่อแค่ทำให้เธอเศร้ายังโดนไปเสียขนาดนี้ รวิพลที่กำลังจะถูกยึดข้อหาพ้นแล้วก็คงไม่แคล้วได้รับโทษสูงสุดอย่างการประหารชีวิตจากเพชรน้ำหนึ่งเป็นแน่

“คิดว่าฉันจะกลัวรีไร้ง” ชายหนุ่มสวนทันควันก่อนจะเปลี่ยนเกียรติแล้วขับรถออกไปจากซอยสุดคับแคบและโทรมเหลื่อแสนแห่งนี้ “ยิ่งได้รู้ว่ามันแค้นเธอมากขนาดนี้ยิ่งเข้าทางฉันไปใหญ่ จะแผนบ้าบอขนาดไหนฉันก็ทำทั้งนั้น ขอแค่ให้มันเป็นทุกซี้ได้ก็พอ”

“ก็กะไว้แล้วว่านายต้องพูดแบบนี้” หยกมณีลอบยิ้มบางเบาให้ความบ้าของชายหนุ่มมาก่อนจะเล่าขั้นตอนต่อไป “เปะรี๊วี่กรรมของพี่เพชรดีเพราะเคยเห็นอยู่บ่อยๆ ขึ้นฉันทำตัวดีดีไปประกาศบอกโต้งๆ ว่าจะย้ายไปอยู่กับผู้ชายมันจะยิ่งผิดสังเกต เพราะฉันวิธีนี้แหละเวิร์กที่สุดแล้ว”

“แล้วหมอนั้นจะรู้ได้ไงกันว่าเธอไปกับฉัน”

เพราะหยกมณีไม่ได้เอ่ยแนะนำตัวหรือแม้แต่จะเรียกชื่อของเขา

ด้วยซ้ำ ดังนั้นต่อให้เก้าเก้าห้องเช่าเปิดปากพูดไปก็ไร้ประโยชน์ ท้ายที่สุดเพชรน้ำหนึ่งก็รู้แค่น้องสาวสุดที่รักได้ย้ายออกไปโดยมีผู้ชายคนหนึ่งมาช่วยขนของเท่านั้น แถมการควงแขนก็เป็นเรื่องสุดสามัญที่ต่อให้เป็นแค่เพื่อนกันก็ยังสามารถทำได้

แล้วขั้นที่หนึ่งของการป่าวประกาศสัญญาแต่งงานแห่งการถูกล่อลวงที่เคยพูดไว้มันจะไปสำเร็จได้อย่างไร

“ถึงได้บอกโง่ทำให้ใจเย็นๆ นี่มันเป็นแค่เศษขนมปังชิ้นแรกเท่านั้น ฉันยังมีขนมปังอีกเป็นแถวเตรียมไว้ด้วยซ้ำ นายเอนหลังรอดูให้สบายแล้วทำตามที่ฉันบอกก็พอ แล้วก็ไม่ต้องกังวล กลัวพี่เพชรไม่รู้ว่าฉันกับนายเป็นอะไรกันหรือกันนะ เพราะฉันทิ้ง ‘หลักฐาน’ ยืนยันไว้แล้ว”

หญิงสาวเอ่ยคล้ายล่วงรู้ความคิดของเขา ริมฝีปากอึมครึมรอยยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ รวิพลได้เห็นจากแต่หางตาเท่านั้นเพราะกำลังขับรถอยู่ แต่ถึงกระนั้นมันก็มากพอที่จะทำให้ชายหนุ่มขนลุกซู่ขึ้นมาได้ ชั่วครู่หนึ่งเขาถามตัวเองขึ้นมาว่า ระหว่างเรื่องเล่าของเพชรน้ำหนึ่งที่เพิ่งได้ฟังกับท่าทางของหยกมณีที่ได้เห็น อะไรน่ากลัวมากกว่ากัน

ซึ่งเขาก็กล้าพูดได้เต็มปากเลยว่า นักโทษกิตติมศักดิ์ผู้ผันตัวเป็นจอมวางแผนการคนนี่แหละ ที่น่ากลัวกว่าใครทั้งปวง

กัณฑ์ที่ ๓

ลูกพี่ลูกน้องเป็นซิสคอน

ที่น่ากลัวกว่าพี่ชายแท้ๆ มากมายนัก

‘เพชรน้ำหนึ่ง’ รู้สึกเหมือนกำลังตกอยู่ในฝันร้าย

ผิวขาวๆ ของท่านรองประธานแห่งอัครจินดาตุชิตจัดคล้ายกับจะเป็นลมไปได้ทุกเมื่อ ริมฝีปากที่แดงอิมจนสาวๆ ต้องนึกอิจฉาแม่นยำแน่นอน ในขณะที่ทางคิ้วเข้มกระตุกเป็นจิ้งหะบ่งบอกอารมณ์โกรธอย่างเต็มขั้น เมื่อได้เห็นสิ่งที่เลขาฯ ประจำตัวหมายเลขหนึ่งถืออยู่

“นี่มัน...อะไรกัน...”

กรามที่ขบกันแน่นส่งผลให้คำถามฟังดูเป็นเสียงลอดโรฟันอย่างน่ากลัว

“คะ...คือว่า...สุคิดว่ามัน...” ‘สุทัศน์’ หม่อมใจสาวร่างผอมบางผู้ทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ประจำตัวเพชรน้ำหนึ่งตั้งแต่เพิ่งรับตำแหน่งเป็นผู้บริหารใหม่ๆ ถึงกับหน้าซีดไม่แพ้กัน ด้วยรู้ว่าท่าทางแบบนี้หมายถึงเจ้านายใกล้จะระเบิดอารมณ์ออกมาอยู่รอบมร่อ ในหัวพยายามคิดหาคำพูดหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่เปรียบเสมือนภูเขาไฟปอมเปอีปะทุให้ได้

ทว่าคงเพราะเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นานและยังไม่รู้ฤทธิ์ท่านรองประธาน

ดีนัก...

“ก็ยุ่งยงอนามัยงคะ” ‘ดาราวดี’ หรือเลขาฯ หมายเลขสองจึงได้ยิงระเบิดปรมาณูซ้าลงไปในปากปล่องภูเขาไฟโดยการพุดซื้อสิ่งทีสุทัศน์ถืออยู่ในมือออกมา

มันจะไม่ใช้เรื่องใหญ่อะไรแม้แต่น้อยถ้าอยู่ในสถานการณ์อื่น เพราะเจ้านายของพวกเขาทีคุ้นเคยกับสิ่งนี้เป็นอย่างดี ทว่าวัตถุเล็กๆ ทียังไม่ถูกฉีกใช้งานนี้ได้ทำให้ทุกอย่างกลายเป็นวันโลกาวินาศไปในบัดดล เมื่อท่านรองประธานแห่งอัครจินดาพบมันตกอยู่ในชอกข้างเตียงในห้องเช่าของน้องสาวสุดที่รัก

วันนี้เพชรน้ำหนึ่งตั้งใจจะมาเยี่ยมหยกมณีหลังกลับจากตุงานทีดูไปทว่าทันทีทีมาถึง แก่แก่ห้องเช่าทีตะโกนบอกว่าหญิงสาวย้ายออกไปได้หลายวันแล้ว ตอนแรกเพชรน้ำหนึ่งคิดว่ามันคงเป็นการเข้าใจผิด เพราะน้องสาวสุดที่รักของเขาคิดใจราคาถูกแสนถูกของทีนี้ตั้งแต่เพิ่งขึ้นมหาวิทยาลัยใหม่ๆ แล้ว

หยกมณีพุดอยู่เสมอว่าจะเปลี่ยนทีอยู่อิกทีตอนที่รวยแล้วเท่านั้น และถึงแม่แม่ น้องน้อยจะบังเอิญถูกลอตเตอรี่กะทันหันในช่วงทีเขาไม่อยู่ ก็น่าจะมีการติดต่อเข้ามาบอกทีอยู่ใหม่บ้าง ไม่ใช่หายไปเสียบๆ เช่นนี้

ท่านรองประธานแห่งอัครจินดามั่นใจเป็นอย่างดีว่ามันเป็นแค่การเข้าใจผิด แม่แก่แก่จะบอกให้เขารู้นมาดูเองกับตา เขาก็ยังบอกกับตัวเองอยู่ว่ามันเป็นการเข้าใจผิด ต่อให้เห็นห้องโล่งๆ ทีไรข้าวของ เขาก็ยังคิดอยู่ดีว่ามันต้องเป็นการเข้าใจผิด และยิ่งเดินเข้ามาแล้วพบว่ามียุงยงอนามัยตกอยู่ในห้อง...

“ไม่จริง!”

เขาก็ยังต้องย้ำกับตัวเองว่ามันเป็นการเข้าใจผิดกันไปใหญ่

ชายหนุ่มกริตร้องโหยหวน แทบจะทิ้งผมตนเองไปด้วย หมดลื่นมาดแมนแฮนด์ซัมทีสว่น้อยสาวใหญ่ต่างเคยหลงไหลไปจนสิ้น

อยู่ๆ สุทัศน์ก็รู้สึกขึ้นมาว่า...เพราะรู้ถึงสิ่งที่ตามมาดีต่างหาก ดาราวดีถึงได้พูดออกไป

เลขาฯ หมายเลขหนึ่งหันขวับไปมองเลขาฯ หมายเลขสองผู้กำลังใช้มือดันแว่นกรอบบางขึ้นเล็กน้อยด้วยท่าที่เหมือนผู้ทรงภูมิ ผมลึ้น้ำตาลอ่อนแสดกลางตัดสั้นเป็นทรงบ๊อบเท ดวงตาเรียวยาวสีน้ำตาลอ่อนยังไม่แสดงอารมณ์ดุจดั่งเดิมเช่นเดียวกับใบหน้าอ่อนหวานที่นิ่งเรียบจนติดจะเป็นเอ็นชา แต่หากสังเกตดูดีๆ แล้วจะพบว่ามุมปากบางกำลังยกขึ้นนิดๆ บ่งบอกความสะใจ

เพชรน้ำหนึ่งยังคงเอาแต่พิมพ์ว่า “ไม่จริง เป็นไปไม่ได้” สลับกับประโยคว่า “มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดพลาด” อยู่นานสองนานกว่าสมองจะสามารถกลับมาใช้งานได้อีกครั้ง และเมื่อระบบป้องกันความชอกช้ำของพี่ชายเปิดใช้งาน ชายหนุ่มจึงตะโกนขึ้นมาว่า...

“ผิดห้อง! ผิดห้องแน่ๆ นี่ไม่ใช่ห้องของน้องหยก!”

ใช่แล้ว...ห้องเช่าเก่าสภาพโทรมแบบนี้ก็เหมือนๆ กันไปหมดนะแหละ แถมบางห้องยังร้างคนเช่า ทำให้ไม่ได้ลงกลอนไว้อีกต่างหาก เขาเลยเดินหลงเข้ามาได้ง่ายๆ เพชรน้ำหนึ่งปลอบใจตนเองด้วยความคิดเช่นนั้นพร้อมกับโทษภาวะเจ็ตแล็ก^๑ ที่ทำให้สมองเขาทำงานเพี้ยนไปจนเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา

“ชะ...ใช่เลยคะคุณเพชร สุเห็นด้วย เราคงมากันผิดห้องแน่ๆ” สุทัศน์กล่าวเสริมกลางขยับคอเสื้อเชิ้ตสีชมพูหวานไปมาเพื่อระบายความอึดอัดทว่าเป็นรอบที่สองของวันแล้วที่ดาราวดีโยนเชื้อไฟเข้าใส่กองเพลิง

“ป้ายหน้าห้องเขียนว่า ๓๐๓ นี่เป็นห้องของคุณหยกไม่ผิดแน่ค่ะ”

^๑Jet lag อาการง่วงนอนหรือมีเนลลที่เกิดจากการเดินทางข้ามทวีปหรือเปลี่ยนโซนเวลามากกว่าสามโซนขึ้นไป เกิดเนื่องจากนาฬิกาชีวภาพภายในร่างกายยังปรับตัวเข้ากับเวลาใหม่ไม่ได้

“ว่ากกก”

“จะ...ใจเย็นๆ ก่อนนะคะคุณเพชร” สุทัศน์พยายามปลอบพร้อมกัน หันไปถลึงตาใส่ดาราวดีด้วย “ห่อมันยังซีลอยู่เลย อาจจะเป็นของคนอื่นก็ได้ แบบ...เออแบบ...ประมาณว่าเพื่อนคุณหยกมาเปลือทำตกไว้ไงคะ สุว่ามัน ไม่น่าจะใช่ของคุณหยกหรอก”

“อ๊ะ...จริงด้วย” ท่าทางทุรนทุรายหายไปเป็นปกติทั้ง “ฉันนี่แะจริง ไม่น่าตีตโน้ไปก่อนใช่เลย” เพชรน้ำหนึ่งกลับมาขึ้นตัวตรงอีกครั้ง มือหนา ขยับจัดเสื้อสูทเหนือตีก่อนจะเสยรวบผมให้กลับมาเรียบร้อยตามเดิม และเมื่อทุกอย่างกลับมาเข้าที่เข้าทางแล้ว ท่าทางสุขุมนุ่มลึกและรอยยิ้มทรงเสน่ห์ ซึ่งเคยทำให้เจ้าตัวได้รับการโหวตเป็นหนุ่มหน้า ‘จีบ’ ประจำจึงกลับมาอีกครั้ง ทว่าในห้องนี้มีหญิงสาวอยู่คนหนึ่งที่มีมองว่าเพชรน้ำหนึ่งเหมาะสมกับ ตำแหน่งหนุ่มหน้า ‘จีบ’ มากกว่า...

“แต่ตรงนี้มีชื่อของเปล่าที่ถูกฉีกแล้วตกอยู่ด้วยนะคะ”

“ว่าไงอะ!”

คราวนี้ทั้งท่านรองประธานและคุณเลขาฯ หมายเลขหนึ่งต่างเปล่งเสียงแสดงความตกอกตกใจออกมาอย่างพร้อมเพรียง ดวงตามองตามปลายนิ้วเรียวยาวไปยังมุมหนึ่งของห้องเช่าอันแสนคับแคบ และจริงดังว่าที่ตรงนั้นมีซองอะลูมิเนียมที่ถูกฉีกแล้วตกอยู่จริงๆ

เพชรน้ำหนึ่งนี่อึ้ง หน้าเผือดสียิ่งกว่าเก่า ก่อนจะกลายมาเป็นแดงก่ำ และสิ่งแรกที่ชายหนุ่มทำหลังจากที่กลับมาตั้งสติได้

“อาแปะ! น้องสาวผมหาย แถมมีใครที่ไหนไม่รู้มาใช้ห้องแล้วทำของ แปลกๆ ตกไว้ด้วย”

นั่นก็คือการวิ่งลงบันไดไปเกาะเคาน์เตอร์ของเจ้าแก๊งห้องเช่า แล้วเริ่มต้นคร่ำครวญด้วยท่าที่ประหนึ่งกำลังนั่งชดแอลกอฮอล์แล้วบ่นถึงชีวิตอันสุดแสนจะรันทดให้บาร์เทนเดอร์ที่กำลังเซ็ดแก้วน้ำฟิง

“ไม่ได้หายสักหน่อย อีเก็บของแล้วหนีตามผู้ชายไปต่างหาก”

ชายชราโพล่งประโยคนั้นออกมาอย่างลึ้มคิด ดูเหมือนธนบัตรสีเทาจำนวนสองใบจะไม่สามารถห้ามปากของคนอยากนิทานได้จริงๆ เพชรน้ำหนึ่งนึ่งค้ำไปอีกรอบ สู้ทัศน์และดาราวดียกมือขึ้นอุดหูทันทีทันใด ทว่าคนที่นานๆ เจอกันก็อย่างเฝ้าแก่ต้องตกเป็นเหยื่อเคราะห์ร้ายทนฟังเสียงโหยหวนของคนเป็นพี่ไปเต็มๆ

“ม่ายยย!”

สู้ทัศน์จ้องมองภาพวาดสุดคากาชนิดให้เด็กตาบอดวาดยังคงเหมือนเสียดว่าด้วยสายตาเอือมระอา ก่อนจะเลื่อนกลับไปให้เจ้าของรูปที่กำลังดันแว่นตารอบบางขึ้น มันเป็นรูปตัวคนแบบก้างปลาที่ยังพอดูรู้อยู่บ้างว่าเป็นผู้ชายกับผู้หญิง จากหลังเป็นรูปตึกและรถเก๋งสีดำที่ต้องใช้ความพยายามเพิ่มอีกหน่อยจึงจะดูออก

“นี่หล่อนคิดจะช่วยกันมั่งไหมยะ!” เลขาฯ หมายเลขหนึ่งฉีกรูปวาดเป็นชิ้นๆ ทันทืออย่างเด็ดดาล

“ก็คุณเจ้าของห้องแกให้ข้อมูลมาแค่ว่าเป็นผู้ชายตัวสูงแต่งตัวดีและมีรถขับคันนี้เองนี่คะ พอถามอะไรเพิ่มก็ตอบแต่ว่าจำไม่ได้ ฉันทวาดได้แค่นี้ก็ดีแล้วนะคะ”

“แต่แบบนี้มันไม่ช่วยให้รู้เพิ่มขึ้นเลยสักนิดว่าคุณหยกหายไปกับใคร!”

ดูจากน้ำเสียงแล้ว ถ้ากระดาศยังพอเหลือเป็นชิ้นมากพอให้ฉีกได้ สู้ทัศน์ก็คงฉีกไปแล้ว ดาราวดีดันแว่นสายตาดันอีกครั้งด้วยท่าทีที่สื่ออารมณ์ออกมาได้ว่า ก็มันช่วยไม่ได้นี่คะ!

ส่วนทางด้านเพชรน้ำหนึ่งนั้น...

“น้องหยกไม่รักพี่เพชรแล้ว น้องหยกมีแฟนแล้วไม่บอกพี่ น้องหยกมีอะไรกับแฟนโดยไม่ปรึกษาพี่ น้องหยกหายไป น้องหยกเกลียดพี่เพชรแล้วแน่ๆ”

ถ้ามันเป็นการ์ตูน เพชรน้ำหนึ่งคงกำลังนั่งกอดเข้าซุกตัวอยู่มุ่มห้อง แล้วปล่อยอร่าहतหุออกมาอยู่แน่ๆ

ขณะนี้ทั้งสามก็ยังคงยืนอยู่หน้าหอพักสภาพโทรมที่หยกมณีเคยเช่าอาศัย พยายามรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อหาว่าน้องสาวของเจ้านายผู้ี้กั้จะเป็นโรคซึมเศร้าจากการขาดน้องหายตัวไปกับใครและที่ไหน จากที่เฝ้าแก่ห้องเช่าบอมา เมื่อสามวันก่อน อยู่ดีๆ หยกมณีก็เดินมาบอกว่าจะย้ายไปอยู่ที่อื่นโดยมีผู้ชายคนหนึ่งมาช่วยเก็บของให้ และเพราะยังไม่มีผู้เช่ารายใหม่ ห้องของหยกมณีจึงยังอยู่ในสภาพเดียวกับวันที่ย้ายออก

เพชรน้ำหนึ่งจิตตกยิ่งกว่าเดิม ด้วยจินตนาการไปแล้วว่านี่คงไม่ใช่ครั้งแรกที่ผู้ชายคนนั้นมาห้องของน้องสาวเขา แถมเวลาที่มาก็คงไม่ใช่เวลากลางวันเสียด้วย ถ้าดูจากถุงยางอนามัยที่ถูกฉีกใช้งานไป

สุทัศน์ตัดสินใจลองเดินไปคุยกับเฝ้าแก่อีกรอบ หลังติดสินบนด้วยธนบัตรสีเทาไปอีกสองสามใบ เขาก็ได้ข้อมูลมากกว่าดาราวดีแค่ว่าผู้ชายคนนั้นสวมเสื้อสีเทา

ทุกอย่างมาถึงทางตันอีกครั้ง และสภาพจิตใจของเพชรน้ำหนึ่งก็ตั้งลงเหวยิ่งกว่าเก่า

“กลับกันเถอะคะ” เลขาฯ สาวพูดขึ้นพร้อมเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้ารองประธานหนุ่ม “นี่มันก็เที่ยงกว่าแล้ว ตั้งแต่เข้าคุณเพชรยังไม่ได้ทานข้าวเลยไม่ใช่หรอคะ”

หญิงสาวกล่าวอย่างนุ่มนวลพลางซ้อนตาขึ้นมามอง ถ้อยคำช่างฟังดูห่วงใยและเหมือนจะให้กำลังใจไปในตัวด้วยการบอกว่า ให้ไปเติมพลังพักเอาแรงกันก่อน แล้วค่อยกลับมาตามหาหยกมณีใหม่

มันฟังดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นแหละ จนกระทั่งประโยคอันยาวยืดยาวออกมาก

“เพราะตอนบ่ายสองคุณมีนัดกับซัปฟลายเออร์เพื่อเจรจาเรื่องราคา

ลินค้ำ ต่อด้วยประชุมเรื่องเครื่องเพชรชุดใหม่ที่จะออกจำหน่ายในปีหน้า ถ้าคุณเพชรไม่รีบกินข้าวตอนนี้คงกลับไปบริษัทไม่ทันประชุมแน่ พูดถึงอาหาร ตอนห้าโมงเย็นคุณมีนัดทานข้าวกับคุณเอมี คนที่เป็นนางแบบนะคะ ไม่ใช่ดารา และท่านประธานส่งข้อความมาว่าอยากจะสไปกับคุณด้วยคะ ท่านบอกว่าท่านจะว่างช่วงสามทุ่มถึงสี่ทุ่ม จันเลยโทร. ยกเลิกห้องพักในโรงแรมให้แล้ว เพราะคิดว่าคืนนี้คงไม่ได้ใช้”

งานของดาราดีที่ถูกจ้างโดยเพชรน้ำหนึ่ง คือการช่วยเขาสับรางสาวๆ แต่งานส่วนที่ถูกจ้างโดยเพทาย...ผู้เป็นทั้งประธานบริษัทอัครจินดา และพ่อของเพชรน้ำหนึ่งนั่น คือลากชายหนุ่มกลับไปทำงานให้ได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

“ถ้าไม่ยอมให้กำหนดการทั้งหมดเสียละก็ กลับ-กัน-ได้-แล้ว-คะ” ดาราวดีเน้นย้ำที่ละคำอย่างจงใจ

“ตะ...แต่ว่าน้องหยก...” คนเป็นเจ้านายพยายามเถียง

ทว่าตั้งแต่แรกเคยแพ้ยังไงจนบัดนี้ก็ยังเป็นแบบนี้

“ไม่มีแต่คะ” คนเป็นเลขาฯ สวนพันคว้นด้วยประโยคที่ทำเอาคนฟังต้องหลั่งน้ำตาเพราะไม่อาจทนรับความโหดร้ายได้ “คุณหยกโตแล้วรับผิดชอบตัวเองได้ ถ้าเขาอยากให้คุณเพชรรู้ว่าไปไหน เขาก็คงบอกตั้งแต่แรกแล้วคะ แต่ที่เขาไม่บอกก็แปลว่าเขาไม่ยอมให้คุณเพชรรู้ คุณหยกไม่ต้องการให้คุณเพชรมาเยี่ยมยามกับเรื่องส่วนตัวของเขา เข้าใจไหมคะ”

“ไม่! ฉันไม่เข้าใจ” เพชรน้ำหนึ่งเริ่มก่อกบฏ “มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดปกติ น้องหยกไม่มีทางหายไปโดยไม่บอกฉันเด็ดขาด ไอ้หมอนั่นมันต้องข่มขู่ไม่ก็ล่อลวงน้องฉันไปแน่ๆ และฉันจะไม่ไปไหนทั้งนั้นจนกว่าจะรู้ว่าไอ้สารเลวตัวนั้นมันเป็นใคร!”

ดาราวดีถอนหายใจ เป็นครั้งแรกที่ใบหน้าหนึ่งเคยแสดงความรู้สึกรู้สึกออกมา และความรู้สึกนั้นคือความเอือมระอา

“พี่สุคะ” หญิงสาวหันไปทางเลขาฯ รุ่นพี่ ซึ่งก็ได้คำตอบกลับมาว่า...

“พีโธร. บอกเสียกิจเรียบร้อยแล้วจ๊ะ”

ไม่ทันขาดคำ รถเมอร์เซเดส-เบนซ์ทรงสิมูซึนรุ่นเอส-คลาสสีดำ เป็นเงาก็แล่นมาจอดหน้าหอพัก ชายวัยกลางคนซึ่งมีรูปร่างหนามิกบินก้าว ลงมาจากที่นั่งฝั่งคนขับ เลื้อยเซ็ตลีลาวตึงเปรี๊ยะเพราะติดกล่อมอก เขาสวม เนกไทดำและหมวกซึ่งบังบอกตำแหน่งคนขับรถ

‘กิจจา’ หรือเสียกิจแบบที่สุทัศน์ชอบเรียกเป็นทั้งคนขับรถและ บอดี้การ์ดให้เพชรน้ำหนึ่ง คุณพ่อลูกสามวัยกลางคนแต่มีหุ่นยิ่งกว่านัก เพาะกายเอี่ยมไปเปิดประตูรถพร้อมผายมือเชิญผู้โดยสารอย่างนอบน้อม แต่เพชรน้ำหนึ่งกลับถอดเส้าไฟฟ้าไว้แน่นและส่ายหน้าทำเดี๋ยวน

“ผมไม่กลับเด็ดขาด! พีโธรอย่ามาบังคับกันให้ยาก ยิ่งไงผมก็ไม่กลับ จนกว่าจะรู้ว่าน้องสาวผมถูกใครลักพาตัวไปกันแน่”

ปากว่าอย่างนั้นแต่กลับมีเหงื่อเม็ดโตไหลซึมจากขมับเหมือนจะรู้ว่า ที่ตนกำลังทำอยู่นั้นต่างหากที่เรียกว่า ‘ยาก’ ดาราวดีถอนหายใจเบาๆ ส่วน สุทัศน์เดินขึ้นรถไปนั่งตากแอร์แล้วเรียบร้อย

“อย่าทำเลื้อยคุณเพชรยับนะคะพีโธร”

“จะพยายามแล้วกันนะครับ”

โซเฟอร์ควบคุมบอดี้การ์ดรับคำอย่างสุภาพเช่นเคย ก่อนจะเดินไปแกะ คนเอาแต่ใจออกมาจากเส้าไฟฟ้า เพชรน้ำหนึ่งแหกปากลั่น พยายามต่อต้าน สุดฤทธิ์แต่ก็ไม่อาจสู้แรงของกิจจาได้ เพียงครู่เดียวก็โดนแบกพาตบ่าเดิน ตรงกลับมาที่รถโดยมีสายตาของคนทั้งชอยมองมาอย่างอยากจู้จุกเห็น

“ปล่อยผมนะ!” เพชรน้ำหนึ่งใช้ทั้งมือและเท้ายันขอบประตูรถเอาไว้ กิจจาพยายามเต็มที่เพื่อจะดันคนเป็นนายเข้าไปข้างในให้ได้โดยไม่ให้สุท สีกรมท่าของทอมฟอร์ดยับ ขณะวัดกำลังกันอยู่นั้น ชายหนุ่มก็หันมองเลขฯ หมายเลขสองอย่างอ้อนวนอน

“ขอเถอะวดี เธอก็รู้จักน้องหยกดี เขาไม่หายตัวไปตั้งอ้อๆ แบบนี้หรือก นอกจากจะมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น”

ทุกคนในที่นั้นนิ่งไปชั่วอึดใจ รอดูว่าเลขาฯ สาวจะสั่งการอย่างไร เพชรน้ำหนึ่งกลั้นหายใจอย่างลึนระทึก ทว่านอกจากความเฉยชาเป็นนิത്യที่ถูกส่งกลับมาให้แล้ว

“เร็วเถอะคะพี่ก๊ิก ถ้าช้ากว่านี้อีกสิบนาทีเดี๋ยวรถติดกันพอดี”

“ว้ากกก!”

ร่างบางมองนาฬิกาข้อมือแล้วพูดประโยคตัดความหวังออกมาให้เสียกำลังใจเล่นอีกต่างหาก กิจจาออกแรงดันอีกครั้ง เพชรน้ำหนึ่งร้องลั่นยังไม่เลิกต่อต้าน สู้ทัศน์ที่นั่งรออยู่ในรถถึงกับส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ เริ่มไม่แน่ใจแล้วเหมือนกันว่าใครเป็นเจ้าของ...ใครเป็นลูกน้องกันแน่ ในเมื่อไม่มีใครสนใจฟังคำสั่งท่านรองประธานเลย

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่กลับ! พี่ก๊ิกเลิก...”

ประโยคขาดหายไปกลางคันเพราะสายตาดันไปเจอเข้ากับบางอย่างที่อาจจะช่วยตามหาน้องสาวของเขาได้พอดี

“นี่แหละ!” เพชรน้ำหนึ่งตะโกนอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้ด้วยความดีใจ กิจจาที่กำลังงงเงินเฟลผ่อนแรงลงวบหนึ่งทำให้ชายหนุ่มมีโอกาสใช้มือดันตนเองขึ้นไปบนหลังคารถพร้อมกับถีบเท้าเข้าให้ที่กลางอกบ๊ิกๆ เพื่อช่วยเพิ่มแรงส่งตัวอีกต่อ ร่างสูงเหวี่ยงไถลตัวลงที่อีกฟากของรถ เท้าแตะพื้นได้ไม่ทันถึงเศษหนึ่งส่วนสิบวินาทีก็เริ่มออกตัวข้ามถนนไปอีกครั้งด้วยความเร็วที่แม่แต่นักวิ่งทีมชาติยังอาย

“ว้าย คุณเพชรหนีไปแล้ว!” สู้ทัศน์ชะงักหน้าออกมาจากรถแล้ว วิด้ว้ายบอก

ทว่า...ทันทีที่ข้ามไปยืนหน้าเซเว่นที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับหอพักได้ เพชรน้ำหนึ่งก็หยุดเท้าลงอย่างผิดคาด ซึ่งไปยังเครื่องจักรที่ร้านสะดวกซื้อเกือบทุกร้านต้องมีมันวางอยู่ด้านหน้า

“ไอ้ที่นี่แหละที่จะช่วยตามหาน้องหยกได้!”

ตาราวดีเดินตามมาสมทบอย่างไม่เร่งรีบ เลขาฯ สาวเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

แทนคำถามขณะมองดู ‘ตู้เอทีเอ็ม’ ของจินดาเบงก์ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งในเครือของอัครจินดา มันเป็นแค่ตู้กดเงินอันสุดแสนจะธรรมดาสามัญซึ่งดูแล้วไม่น่าจะช่วยตามหาคนหายได้เลยสักนิด แต่หลังจากเพ่งมองตามปลายนิ้วของท่านรองประธานอยู่ครู่หนึ่ง ดาราวดีก็เริ่มเข้าใจขึ้นมาทันที

“โทร. หาผู้จัดการของจินดาเบงก์ให้ฉันด่วนเลยสุทัศน์” ชายหนุ่มตะโกนข้ามถนนไปสั่งคุณเลขฯ หมายเลขหนึ่งที่กำลังโผล่หน้าแงๆ ออกมาทางหน้าต่างรถ “แล้วก็บอกให้เขาติดต่อช่างเทคนิคและฝ่ายรักษาความปลอดภัยให้ด้วย เพราะว่าฉันอยากดูกล้องวงจรปิดที่เอทีเอ็มตู้นี้บันทึกไว้สักหน่อย”